78STE JAARGANG No. 100174

DONDERDAG 23 JULI 1959

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curaçao Kantoor: Conscientiesteeg: 27 - 29 ● Hoofdredacteur F. Verhorst, tel. 23138 ● Telefoon: Redactie: 23858 Advertentie: 23550 Abonnementen en Bezorging: 24399

Persconferentie van Eisenhower

V. Staten zullen rechten van het WESTEN in Berlijn verdedigen

Nixon heeft geen machtiging om fundamentele problemen te bespreken

President Eisenhower heeft op zijn wekelijkse persconferentie gistermorgen met klem verklaard, dat de Verenigde Staten in de verdediging van de rechten en verantwoordelijkheden van het westen in Berlijn niet tekort zullen schieten. Hij sprak het vertrouwen uit, dat deze bonding door de andere Westerse bondgenoten zal worden gedeeld.

Eisenhower liet zich zeer behoedzaam uit, dat de deur voor een topconferentie open blijft, maar hij herhaalde met nadruk, dat een topconferentie niet kan plaats vinden zonder dat een betekenisvolle vooruitgang te Geneve is gemaakt.

In het vervolg van deze persconferentie beantwoordde president Eisenhower de vraag of er, in geval van een nieuwe blokkade van West-Berlijn, uitsluitend van een luchtbrug gebruik zou worden gemaakt, om deze te breken, met een nadrukkelijk „neen".

In antwoord op de vraag of de Westerse verbondenen, in geval van een nieuwe blokkade van West-Berlijn, de industrie der stad en het levenspeil van zijn inwoners op peil zouden kunnen houden, antwoordde Eisenhower dat het niet mogelijk zou zijn alle benodigde grondstoffen aan te voeren. Een gedeelte hiervan bereikt West-Berlijn thans uit Oost-Duitsland.

De president zei ook dat de mogelijkheid gering was dat een herbewapend West-Duitsland zich tegen zijn Westerse bondgenoten zou keren.

Eisenhower verklaarde verder dat zijn regering een voorstel in ernstige overweging zal nemen, dat beoogt opgelegde Amerikaanse oorlogsschepen te gebruiken voor hulpverlening aan door rampen getroffen landen.

Eisenhower deelde verder mede, dat vice-president Nixon, die enkele uren na de persconferentie naar Moskou is vertrokken, geen machtiging gekregen heeft om met het Kremlin te onderhandelen over de fundamentele problemen, die op het ogenblik te Geneve aan de orde zijn.

Sprekend over Duitsland zei Eisenhower, dat het voor het Westen van belang is aan zijn zijde een sterk Duitsland te hebben, zelfs indien sommigen een zeker wantrouwen koesteren over de kernbewapening van dit land.

Jaarverslag van het Internationaal Monetair Fonds

In het woensdag gepubliceerde jaarverslag over het jaar per 30 april 1959 van het internationaal Monetair Fonds dringt dit fonds aan op verdere voortgang in de richting van het converteerbaar maken van valuta en op het afschaffen van discriminerende bepalingen op valutagebied. Het I.M.F. noemt het instellen van de extreme convertibiliteit door een aantal westeuropese landen „het belangrijkste afzonderlijke resultaat dat in de naoorlogse periode is bereikt".

EEN REEEL GEVAAR

Indien de veronderstelling juist is, dat thans het Caraibisch gebied het doelwit is van communistische activiteit, dan dient men zich de vraag te stellen: van welke zijde dreigt het meeste gevaar? De Amerikaanse geheime diensten hebben de overtuiging, dat Kremlinisten de hand hebben in de verbreiding van het communisme in de eilanden rond de Caraibische zee; vele anderen menen te weten, dat de propagandisten in dit gebied worden „bediend" door uiterst bemiddelde opdrachtgevers in de Verenigde Staten, die er om welke reden dan ook heil in zien de rode invloed hier te versterken.

Het is mogelijk en zelfs waarschijnlijk, dat de communisten volgens hetzelfde patroon werken als de nazi-agenten van voor de laatste wereldoorlog. Dat wil zeggen: het zoeken naar ontevreden groepen mensen en trachten daarvan rode cellen te maken, die al dan niet tegen betaling de hun opgedragen werkzaamheden verrichten. Dit werk

onze wereld van vandaag

bestaat niet alleen uit het stickum propageren van de regelen van Moskou, maar heeft een nog veel gevaarlijker aspect, namelijk het bespionneren van objecten die in tijd van oorlog van belang kunnen zijn.

Toen de geruchtmakende verhalen over „landing" van communistische kwartiermakers op Cuba hun weg vonden in de Amerikaanse perskabalen, sloeg daar de autoriteiten de schrik om het hart. Dadelijk daarop kwam de mededeling van president Eisenhower op een van zijn wekelijkse persconferenties, dat de organisatie van Amerikaanse landen op de kortst mogelijke termijn het communistisch probleem van het Caraibisch gebied zou moeten bespreken. De president sprak daarbij niet over Cuba, hij noemde trouwens geen enkel land of eiland, maar de goede verstaander begreep maar al te wel waarop Eisenhower doelde toen hij sprak over de „vergiftiging van het goede klimaat".

Men kan er zich van verzeker houden, dat de inlichtingendiensten in de Verenigde Staten eerstens goed weten waar het gevaar het meest dreigt en ten tweede over een volledig overzicht beschikken van de

(Vervolgd op pag. 8

Gistermorgen werden de op Curaçao verblijvende Colombiaanse leraren studenten ten kantore van de Raad van Ministers ontvangen door de minister van onderwijs en volksontwikkeling, de heer F. B. Tromp, en de minister van volksgezondheid en van kultuur en opvoeding, de heer mr I. C. Debrot, waarbij ook aanwezig was de heer H. L. Braam, hoofd van de Regeringsvoorlichtingsdienst. Minister Tromp sprak de bezoekers toe, waarbij hij o.m. de hoop uitsprak, dat dit bezoek de banden van vriendschap tussen Colombia en de Nederlandse Antillen zal verstevigen. Op de foto zien wij de beide ministers tussen het gezelschap.

Televisie op de Ned. Antillen

Minister Beaujon geeft uiteenzetting aan de Staten

De Minister van Verkeer en Vervoer, de hee,r F. Beaujon, heeft aan de Staten het volgende schrijven toegezonden:

1. De verkoop van televisieontvangers gaat sedert jaren gestadig zijn gang en neemt zelfs toe. Momenteel zijn er, zowel op Curaçao als op Aruba naar schatting 1000 televisie-ontvang-toestellen in gebruik. Het gemiddeld gezin op 5 stellend zijn er derhalve reeds ongeveer 2000 x 5 = 10.000 regelmatige kijkers, terwijl aan dit aantal nog enkele duizenden minder regelmatige kijkers kunnen worden toegevoegd.

2. Zoals bekend mag worden verondersteld, worden op deze toestellen slechts buitenlandse televisie-zendstations ontvangen, hetgeen voor de Nederlandse Antilliaanse Regering een bron van zorg kan worden genoemd, omdat door het regelmatig uitsluitend kijken naar uitingen van een andere cultuur dan de Nederlands-Antilliaanse het gevaar bestaat dat — ook al gezien het steeds groter wordende aantal kijkers — na langere tijd het volkseigen van de Nederlandse Antillen wordt aangetast.

3. Sedert enkele jaren is van diverse zijden particulier initiatief doende om te komen tot oprichting van een organisatie met het doel een eigen Nederlands Antilliaanse televisiezender te kunnen exploiteren.

De moeilijkheden, bij deze initiatieven ontmoet, zijn van velerlei aard; de gemaakte vorderingen zijn dan ook gering en het beoogde doel is nog lang niet bereikt.

4. De Regering heeft uiteraard dit particulier initiatief van harte toegejuicht; zij heeft echter tenslotte tot haar spijt moeten aanzien, dat onvoldoende vorderingen werden gemaakt.

Daar nu wel vaststaat, dat binnen afzienbare tijd het particulier initiatief ook geen kans van slagen heeft, is de Regering van mening, dat gezien de culturele en sociale belangen welke in dezen voor de Nederlandse Antillen op het spel staan, ingrijpen van overheidswege noodzakelijk is.

5. Om bovenstaande redenen heeft de Regering zich beraden welke maatregelen in dezen dienden te worden getroffen teneinde te komen tot een organisatie welke televisie-zendstations zouden kunnen exploiteren op Aruba en Curaçao.

De Regering heeft hierbij overwogen, dat gezien het feit, dat particuliere exploitatie niet mogelijk — althans binnenafzienbare tijd, niet mogelijk is, de navolgende organisatievormen, o.m. denkbaar waren:

a. zuiver overheidsbedrijf (tak van dienst);

b. naamloze vennootschap, waarin de overheid enig aandeelhouder is;

c. naamloze vennootschap met deelneming van overheid en particulieren.

6. Ten aanzien van het voorgaande kan worden opgemerkt, dat de vorm onder 5a n.l. het zijn van een zuiver overheidsbedrijf de Regering minder gewenst voorkomt, omdat dit lichaam te stroef zou werken en te weinig commercieel zou zijn.

Dezelfde opmerking geld, zij het in mindere mate voor een n.v., waarin de overheid enig aandeelhouder is.

Teneinde nu toch particulier initiatief en meer commercieel inzicht bij de bedrijfsvoering te betrekken en een soepele bedrijfsvoering mogelijk te maken werd de privaatrechtelijke beheersvorm gekozen waarbij zowel overheid als particulier in het aandelenkapitaal van de op te richten naamloze vennootschap zijn vertegenwoordigd.

7. Ingevolge het vorenstaande werden concept-statuten opgesteld van de N.V. Nederlands Antilliaans Televisie Bedrijf, waarbij het onderstaande als toelichting moge dienen.

8. **Bij de vaststelling van het kapitaal der venootschap werd overwogen, dat de bouw van een televisiezender zowel op Aruba als op Curaçao noodzakelijk was, zowel uit een oogpunt van ontvangst als ter tegemoetkoming aan eilandelijke wensen.**

Het voor oprichting benodigde kapitaal kan als volgt worden geraamd:

a. Volgens verkregen aanbiedingen zijn de kosten van prima kwaliteit, en volledig uitgeruste televisie-zendstations, zoals noodzakelijk wordt geacht voor Curaçao en Aruba, te stellen op ongeveer ƒ 200.000.— elk.

b. De kosten van de voor deze zendstations benodigde gebouwen zijn niet gemakkelij kte begroten, daar met name op Curaçao nog niet bekend is of men kan beschikken over een geschikte bestaande ruimte, dan wel, dat een geheel nieuw gebouw zal moeten worden geplaatst.

Zeer waarschijnlijk zal op Aruba het ombouwen van een bestaande ruimte met geringe kosten mogelijk zijn.

Aannemende, dat voor Curaçao een nieuw gebouw geplaatst moet worden, kunnen de bouwkosten volgens verkregen inlichtingen als

(Vervog op pag. 8)

DE TOESTAND IN IRAK

Onrust veroorzaakt door TURKS-AMERIKAANSE samenzwering

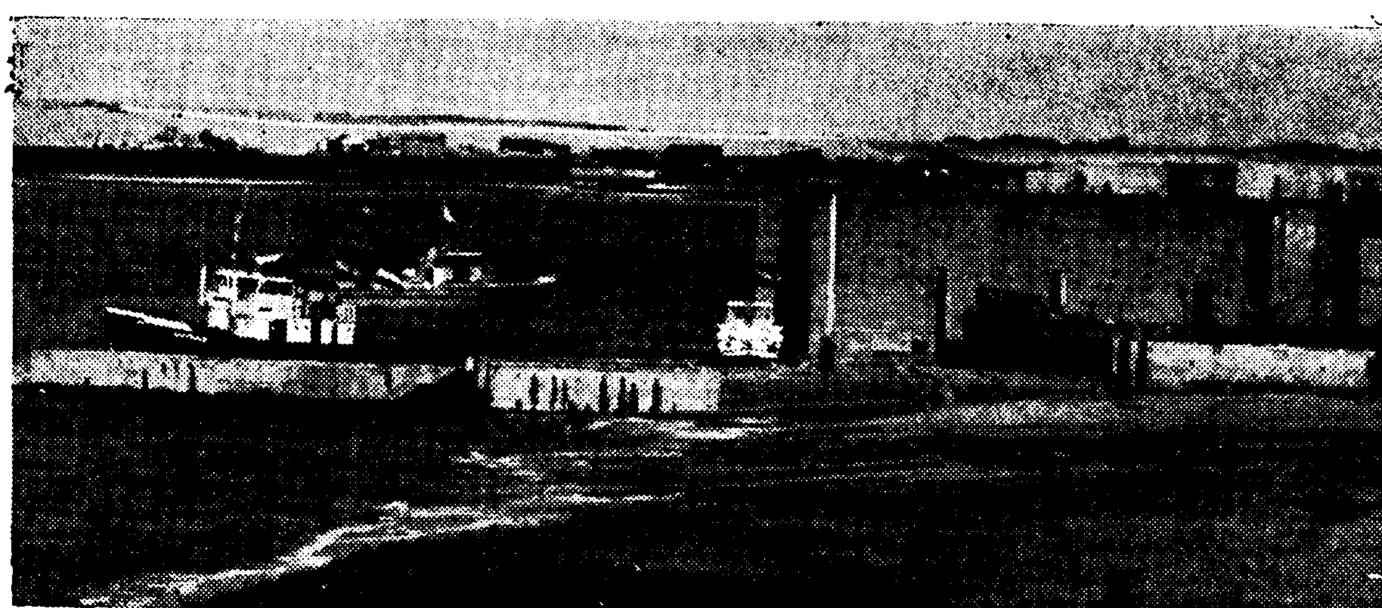
De communistische bladen in Libanon, die zich tot dusver onthouden hadden van kommentaar over de gespannen toestand, die op het ogenblik in Irak heerst, namen gisteren berichten over uit enkele Iraakse bladen om de verantwoordelijkheid voor de jongste gebeurtenissen in Kirkoek in de schoenen te schuiven van „de Turks-Amerikaanse samenzwering".

De „Ittihad al Sjaab", de „Al Bilad" en de „Saoet al Ahrar" verklaren, dat de moeilijkheden waren uitgelokt door de Turks-gezinde stammen der Turcomanen, die behoren tot het „Toeraanse politieke blok", dat de inlijving bij Turkije van de streken van Mossoel en Kirkoek nastreeft. Het zouden „Toeranen" zijn geweest, aldus deze bladen, die het vuur openden op ongewapende betogers, die de 14e juli met optochten door de straten vierden. De bevolking greep toen in met medewerking van het leger om de orde te herstellen.

In dit verband verwijten de Libanese communistische bladen de Egyptische en Syrische pers alsmede de westerse persbureaus „de waarheid te hebben verholen" door de aansprakelijkheid voor de incidenten aan de communisten toe te schrijven en te hebben beweerd, dat het leger genoopt was tegen de communisten op te treden. In deze „leugens" zien zij het bewijs zo niet van de rechtstreekse deelneming in het „komplot" dan toch zeker van een steun, die kringen, die de Verenigde Arabische Republiek gunstig gezind zijn, aan de gebeurtenissen hebben gegeven.

De Radio van Bagdad heeft de publikatie bekend gemaakt van een communiquè van de militaire gouverneur, generaal Ahmed Saleh Abdi, waarin de inwoners van Kirkoek, die tijdens de recente gebeurtenissen in die streek hun woningen hebben verlaten, worden uitgenodigd naar huis terug te keren.

In het communiqué wordt erop gewezen, dat het in het betrokken gebied rustig is en dat de orde is hersteld. Voorts wordt in het communiqué gezegd, dat de inwoners zullen worden „opgeroepen om voor een speciale commissie van onderzoek ter plaatse te getuigen om recht te doen wedervaren en om de verantwoordelijke figuren te straffen wegens hun onachtzaamheid".

Onlangs is het reuzen-caisson van 62 meter lengte, 18 meter hoogte en 19 meter breedte, dat door zes sleepboten van Zijpe naar het landhoofd bij Vrouwenpolder is gesleept, op zijn ligplaats tot zinken gebracht. Foto: de sleepboten hebben zojuist de phoenix-caisson aan het eind van de afsluitdam op zijn plaats gesleept.

Kort geding leden tegen hoofdbestuur K.V.P.

Mr. Visser: Mr. I. C. Debrot is lid van het Hoofdbestuur van de K.V.P.

Enkele ondertekenaars trokken zich terug

Hedenmorgen om negen uur vondt het kort geding voortgang, dat aanhangig gemaakt was door een aantal leden der K.V.P. tegen het hoofdbestuur. In de voorgaande zitting was ter sprake gekomen dat Mr. I.C. Debrot lid van het hoofdbestuur was evenals de hr. Pedro Maduro, maar deze waren in de dagvaarding niet vernoemd.

Bij het begin van de zitting van hedenmorgen nam Mr. dr. Visser het woord en verklaarde dat hij de hr. Debrot beschouwde als lid van het hoofdbestuur.

Hij verklaarde dat dit aan het kort geding niets af zou doen, maar dat hij om invoeging in dit geding zou vragen, zich er op beroepende dat de president in het kort geding een grote vrijheid heeft om het zo te regelen dat alles ten goede zal komen aan het groots mogelijke juridische nut. Daarbij beriep mr. Visser zich op Prof. Meyer.

In het vervolg van zijn betoog merkte pleiter op dat men er rekening mee moet houden wat de voornamen betreft van de eisers, dat daaronder waaronder eenvoudige mensen zijn, die hun juiste voornamen wellicht niet weten en dat ook voor hen recht gedaan moet worden. Bij de verband op een uitspraak van de Hoge Raad, maar mr. Visser wees er op dat de zaak in dat geval heel anders lag.

Pleiter voerde aan dat de gedaagde leden van het Hoofdbestuur van de K.V.P. onafscheidelijk verbonden zijn en niet zoals de gewaardeerde pleiter van gedaagde dat de leden afscheidelijk verbonden waren. Pleiter wees er op dat in geval er defecten mochten zijn in de dagvaarding invoeging mogelijk was.

Aan advocaat Rojer werd hierna het woord gegeven. Hij behoefde niet meer aan te tonen dat de hr. Debrot lid van het hoofdbestuur van de K.V.P. was, gezien de verklaring van mr. Visser. Pleiter voor gedaagde moest ook bewijzen dat de heer Pedro Maduro nog lid van het bestuur was. Ter staving hiervan verklaarde deze pleiter dat de heer Maduro op 20 juni zijn ontslag als lid van het bestuur had ingediend bij het hoofdbestuur, maar dat ontslag was hem niet verleend en als bewijs van het feit dat de heer Maduro zich nog steeds beschouwt als secretaris van het bestuur legde pleiter een brief over gericht aan de Minister President, gedateerd 29 juni, ondertekend door P. Maduro. Verder een brief van 4 juli j.l. aan de hr. Lichtveld, die ontslag genomen had als lid van het bestuur, ondertekend door P. Maduro als secretaris. Pleiter overlegde verder een verklaring van Pedro Maduro gedateerd 22 juli, waarin deze verklaarde dat hij op 20 juni ontslag gevraagd had maar dat hij tot op dit ogenblik nog geen uitsluitsel ontvangen had.

Deze brief was ondertekend in het bijzijn van twee getuigen, de heren H. Hart en W. Jonckheer.

In zijn repliek verklaarde mr. Visser dat hier onderscheid gemaakt wordt tussen het aanvragen van het ontslag en het verlenen daarvan. Op het ogenblik van het aanvragen van het ontslag beeindigt de aanvrager zijn functie, want er is hier geen sprake van een arbeidsverhouding. Pleiter wees er op dat de heer Maduro aan een reporter van de AMIGOE een verklaring heeft afgelegd en daarbij zelfs een motivering gegeven had. Ook in de BEURS EN NIEUWSBERICHTEN had een verklaring gestaan. Indien daarin onjuistheden hadden gestaan dan had het hoofdbestuur of de heer P. Maduro op deze artikelen terug moeten komen.

Pleiter meent dan dat de heer Maduro als afgetreden moet worden beschouwd en pleiter persisteert dus.

De heer Rojer meent dat als de heer Maduro ook gedaagd zal worden hij niet voldoende gelegenheid zal hebben zich te verdedigen, aangezien hij de zittingen niet heeft bijgewoond, waarop mr. Visser repliceert dat hem die gelegenheid zeker geboden zal worden.

Mr. J. Hage neemt als pleiter van de Hr. Debrot het woord. Deze pleiter verklaart dat de hr. Debrot indien hij eveneens als lid van het hoofdbestuur wordt gedaagd in zijn belangen geschaad zou worden omdat hij de zitting niet heeft bijgewoond. In verband tot hetgeen mr. Visser had opgemerkt over de ruime volmachten die een president in kortgeding heeft, zegt pleiter dat mr. Visser slechts Prof. Meijer heeft aangehaald om deze bewering te staven.

Verder verklaart mr. Hage dat in de statuten van de K.V.P. omschreven is hoe de algemene ledenvergadering bij elkaar geroepen kan worden.

De groepsvoorzitters aldus deze pleiter zijn existente leden.

In zijn repliek komt mr. Visser weer terug op de ruime volmachten van de president in het kort geding, die magister ritis is. Het is mr. Visser duidelijk dat een interpretatie van de statuten die in strijd is met de statuten nimmer juist kan zijn.

De K.V.P. heeft grote standing op het gebied voor het opkomen voor de rechtsvrijheid. Het komt pleiter onmogelijk voor dat deze op democratische beginselen gegrondveste partij de mond zou willen snoeren aan haar leden. In de statuten wordt de mogelijkheid vermeld voor het bijeenroepen van een algemene ledenvergadering, maar dit neemt niet weg dat de leden het recht blijven behouden zich uit te spreken en dat dit recht kan aan de leden niet ontnomen worden.

Eisers blijven bij hun mening dat de groepsvoorzitters nog niet bestaan. In jaren is dat niet ter sprake gekomen. Pleiter vraagt zich af waarom aan dat verzoek van deze leden geen gevolg gegeven kon worden.

Hierna legt Mr. Hage een verklaring van enkele ondertekenaars over aan de president van het korte geding, welke verklaring wij in extenso publiceren.

Gedurende de zitting van het Gerecht op dinsdag 21 juli jl. werd een stuk aan de rechter overgelegd ondertekend door 7 leden van de K.V.P., waarbij deze leden, tevens ondertekenaars van de dagvaarding, hun handtekeningen introkken.

Hedenochtend hebben weer 4 leden ondertekenaars een schrijven gericht aan de Rechter van de volgende inhoud:

„Ondergetekenden, allen onder-
„tekenaren van het stuk, geda-
„teerd 29 juni 1959 gericht aan
„het Hoofdbestuur van de Katho-
„lieke Volkspartij, en aan de
„Voorzitter van deze partij bete-
„kend op de 6e juli 1959, verkla-
„ren hierbij uitdrukkelijk hun
„handtekening op evenaangehaald
„stuk in te trekken.

„Vervolgens spreken zij hun
„ontstemming uit over de stappen,
„welke de verzamelaars van hand-
„tekeningen hebben gemeend te
„moeten nemen en spreken hun
„ernstige afkeuring uit over het
„feit, dat zij onkundig werden
„gelaten van voornemen om het
„Bestuur van de K.V.P. voor het
„gerecht te dagvaarden.

„Tot slot verklaren zij vertrou-
„wen te stellen in het beleid van
„het huidige Bestuur van de
„K.V.P."

Curaçao, 21 juli 1959

(w.g.) Rosa Jansen, Coraal 3
(w.g.) A. Jansen, Coraal 3
(w.g.) Antonia Maduro, Witteweg 39
(w.g.) Martina Maduro, Witteweg 39

Mr. Visser merkt dan op dat hij het geprefereerd had indien deze leden, die spijt hadden van hun ondertekening naar hem toe waren gestuurd. Hij had zich van ieder contact onthouden, maar zou aan hun wensen tegemoet gekomen zijn.

Mr. Hage verklaart de goede trouw van mr. Visser niet in twijfel te hebben willen trekken. Deze verklaring was hem even voor de zitting overhandigd.

De rechter verklaart dan dat vonnis gedaan zal worden over een week.

Afscheid van de heer W. MEIJER

Waarderende woorden van leraren, ouders en leerlingen

In tegenwoordigheid van lands en eilands-onderwijs autoriteiten, leraren, oud-leraren, leerlingen en oud-leerlingen, en ouders werd gisterochtend afscheid van de heer W. Meyer genomen, op het Peter Stuyvesantcollege.

Tegen het gymnastieklokaal werd een eretribune geïmproviseerd met palmtakken en hieronder heeft de vetrekkende directeur plaats genomen, geëscorteerd door de verschillende autoriteiten.

Onder de schaduwrijke mangpbomen waren de leerlingen en ouders gezeten.

De leraar Dr. C. Ch. Goslinga leidde de eerste spreker in. Deze was de Gedeputeerde van Onderwijszaken de heer **J. Evertsz** die de heer Meyer toesprak.

Verder spraken de heren Cramer, namens lands-inspectie, Bommers namens de Vereniging van M. O. Leraren die namens deze vereniging een sigarettenkoker aanbood, de heer Jossy Capriles sprak namens de oudercommissie en bij deze toesprak werd een plaquette ter herinnering aan de heer Meyer onthuld.

Dr. Goslinga maakte een uitzondering en dankte de heer Capriles voor alles wat hij als voorzitter van de oudercommissie gedaan heeft voor het organiseren van deze afscheid.

Namens de leraren van de school sprak een der leraren en zei dat er een geschenk was van de leraren, leerlingen, concierge en werksters, welke later door de leerlingen zelf overhandigd zou worden.

Hierna sprak de ondervoorzitster van de schoolclub bovenbouw en de voorzitter van de club onderbouw. Na hun speech waarin zij de heer Meyer alle lof toe zwaaiden, boden zij het geschenk aan, dat bestond uit een borrelstel met zilveren versiering en een gouden polshorloge.

De C-afdeling o.l.v. de heer Gehrels zongen enkele liederen in canon-vorm. Op de wijze van „Broeder Jacob" vroegen zij aan Vader Willem of hij nog toeft en herinnerden hem aan, dat vrouw en kinderen wachten.

Maar al gaat de grondlegger van de A.M.S. de Algemene Middelbare School terug naar zijn vaderland zijn H.B.S., het Peter Stuyvesant college zal zijn naam indachtig blijven. Daarom zongen zij van steden en dorpen kunnen vergaan, maar onze H.B.S. blijft steeds bestaan!

Daar zij oordeelden dat het de heer Meyer heel moeilijk valt om zijn levenswerk achter te laten, daarom wensten zij dat hij vrede in zijn hart moge vinden, met het driestemmige slot-canon „Dona ei pacem".

Aan de heer Meyer en de genodigden werd het extra nummer van de „Knalpot" aangeboden.

Dan was het moment gekomen dat de heer Meyer zijn slotwoord zou spreken.

Hij dankte al de sprekers van de morgen en bedankte ook voor al de geschenken en de goede wensen.

Hierna bleven de genodigden nog even onder een koele dronk in gezelschap van de heer Meyer bijeen.

AGENDA

VANDAAG:
Cinelandia 7.00 en 9.00:
„El hombre Inquieto".
Roxy:
7.00: De hypnotiseur „Professor Jean Basti".
9.00 „Wat een ante" (Auntie Mame) in het engels met spaanse tekst.
West-End 7.00 en 9.00:
„Ford Bowie".
(la frontera de dos razas).
Caribe 8.00.
„Winchester 73".
Royal 8.00
„Intriga en el Caribe" (Counterplot).
Toneelgroep '59:
8.30 uur in Societeit Asiento „De humorist".
J.P.F.:
20.00 filmavond olv. van de heer H. Kappel.
Cine-truck:
Cine-truck wordt gedraaid op Veeris.
MORGEN:
Cinelandia 7.00 en 9.00:
„The hanging tree".
Roxy:
7.00: De hypnotiseur „Professor Jean Basti".
9.00 uur: „wat een Tante".
(Auntie Mame) in het engels met spaanse tekst.
West-End 7.00 en 9.00:
„Some came running".
Cine-Truck:
Voorstelling op Dein.

Hartewens van SOCIEDAD BOLIVARIANA in vervulling

Naast Bolivar en Brion thans ook Willem de Zwijger

De vereniging ter bevordering van eerbewijzen aan Bolivar, de Sociedad Bolivariana, zal op woensdag 29 juli a.s. haar hartewens in vervulling zien gaan wanneer het standbeeld van Willem de Zwijger de grondlegger van het Koninkrijk der Nederlanden, door Z. Exc. de Gouverneur van de Nederlandse Antillen onthuld zal worden.

Nadat deze evereniging een standbeeld voor Simon Bolivar (op het Bolivarplein) en Pedro Luis Brion (op het Brionplein) had opgericht ging de gedachte uit naar de Grote Nederlander Willem de Zwijger.

Thans is het zover. Men heeft de beeldhouwer G. Bolhuis te Amsterdam bereid gevonden om dit beeld te vervaardigen en op woensdag 29 a.s. zal het op het Waaigatplein onthuld en aan het eilandsbestuur overgedragen worden.

Waarom juist op 29 juli?

Men heeft gedacht aan 26 juli (Curacaodag), maar dan zou het eigenlijke karakter van deze dag dreigen verloren te gaan. *Toen is men op het idee gekomen.... 29 juli. Deze is nl. de datum waarop in 1634, dus nu juist 325 jaren geleden, Johan v. Walbeeck op Curacao landde.* In 1934 werd het derde eeuw herdenking van dit feit op grootse wijze door de antilliaanse gemeenschap gevierd.

Op a.s. woensdag dus zal het een bijzondere dag zijn en de Koninklijke Marine zal hierbij luister bijzetten, door bij de onthulling aanwezig te zijn met een bataljon bestaande uit de fanfare, tamboers en pijpers, een compagnie Mariniers van Suffisant en een vloot-compagnie bestaande uit een peleton Suffisant, een peleton van de H.M.S. van Speyck, een peleton van de H.Ms van Amstel en een peleton van de M.L.D.

Nadat de manschappen vanaf de Leestraat bij het standbeeld zijn aangekomen stellen zij zich in U-vorm achterom het beeld. Nadat de commandant Zeemacht om 10 min. voor elf met de gebruikelijke eerbewijzen ontvangen wordt, komt de Gouverneur om klokslag 11 uur aan.

De fanfare speelt een strofe van het Volkslied van Venezuela, van Nos Tera en van het Wilhelmus.

Hierna neemt de voorzitter van de Sociedad Bolivariana de heer *R.A.C. Henriquez* het woord en zal Z. Exc. de gouverneur uitnodigen het beeld te onthullen. Tijdens de onthulling speelt de fanfare koraalmuziek.

Nadat het beeld onthuld is geworden zal het door de Voorzitter van de Sociedad Bolivariana aan het eilandsbestuur worden overgedragen.

Na het aanvaarden daarvan door het eilandsbestuur is er gelegenheid om kransen en bloemen te leggen. Padvinders van de Willem de Zwijger-groep zullen aanwezig zijn om de kransen en bloemen neer te leggen voor hen die bloemen zullen brengen.

De plechtigheid zal besloten worden met het spelen van de volksliederen, en hierna marcheren de manschappen af.

Programma Filmdienst Curacao

De filmdienst van het eilandgebied Curaçao presenteertwoensdag en donderdag, 22 en 23 juli, op de Pat'o van het Cultuurcentrum het volgende programma:

„Babyface Battler", een tekenfilm.
„Luchtvaartdag 1959" (op algemeen verzoek), een actuele film van de Heer F. Chumaceiro.
„Tutti Frutti", muziek van de „Wener Koor Knapen".
—PAUZE—
„Bugle Boy", populaire muziek.
„Hit the silk", een sportfilm.
„Desperate trails", een cowboyfilm.
„Tit for tat", een komische film met Laurel & Hardy.
De toegang prijs bedraagt een kwartje

Nieuwe rij-paarden komen aan

Naar wij vernemen van de Societe Hippique Curaçao komen er Zondag a.s. met de "Delft" een vijftal nieuwe rijpaarden op Curaçao aan voor de manege van deze Societe. Dit betekent een aanzienlijke uitbreiding der manege en zal zeker aan de edele paardensport ten goede komen.

EMMASTAD

Emmastadrubriek
Wachtdiensten
Shell Curaçao N.V.
Telegram Afdeling
kantoor open 07.00 - 23.30 tel 2307
J. H. Dez 23.30 - 07.00 „ 3436
b.g.g. „ 2400
Afdeling Personeel
A. H. Beeker, Grebbelinieweg 36 tel 0-12823
B.g.g. nadere inl. „ 2400
Materialen
P. Berends „ 2869
C.S.M.
Rederij/Scheepsagentschappen
E. van der Werf „ 3101
Theater Asiento
„The sound and the fury".
Toegang uitsluitend voor leden en introducees.

Amsterdamse Beurs

Gebrek aan buitenlandse kooporders in verband met de politieke situatie in Geneve waren oorzaak dat de geringe winstnemingen vandaag de overhand hadden waardoor de internationale waarden noteerden. Kon. Olie's beneden pariteit New York. Scheepvaarten hielden zich zeer goed doch de cultures waren merendeels lager en de Staats fonsen doorelkaar gemakkelijker.

Kon. Olie 155.15
Unilever 572 1/2
Philips 647
Philips Pref 249 1/2
A K U 371 1/8
Scheepvaart Unie 134 7/8
K N S M 158
K P M 123
Ned Handelmij 249
Nat Handelsbank 150 1/4
H V A 152 3/4
Amsterdam Rubber 92
Deli Mij 180.30
3% Nederl '47 92 13/16
H A L 158 3/4
Walvisvaart 117 1/2
Amsterdamsche Bank 319 3/4
H B U Cert 253
Biliton 2e 268
Overz Gas 255
Borsumij 70'
Lindeteves 139
Rotterd Bank 295
Curaçaose H Mij 174 1/2
W. M. Muller 314
K L M 126.50
Hoogovens 553
Nievelt Goudriaan 127 1/2
Excelsior 120
Ant Brouwerij 226
Rott Lloyd 138 1/2
Stokvis R S 177
Lening Ned Ant 99 13/16
Bank Ned gem '59/50 [illegible]
Bank Ned gem '37 100 3/8
Bank Ned gem '58 102 7/8
4 1/4% Nederl '59 97 19/32
ANP-CBS Beursindices 23/7:

Intern Concerns	424.62
Industrie	217.57
Scheepvaart	153.46
Banken	104.96
Indon fondsen	128.25
Algemeen	295.46

GESLAAGD

Op Curacao werd bericht ontvangen dat Karel E. Vreugdenhil in Nederland geslaagd is voor zijn MULO examen. Onze gelukwensen voor hem en zijn familie.

Amerikaans vliegtuig verongelukt

Een tankvliegtuig van de Amerikaanse luchtmacht, dat op een oefenvlucht was, is vandaag nabij Andover, in de staat New Hampshire te pletter gevallen. Alle zeven leden van de bemanning werden levend verbrand.

N.V. "Volksdrukkerij"

Oproeping tot bijwoning van een buitengewone algemene vergadering van aandeelhouders.

op Zondag, 2 augustus 1959 te 10.30 v.m. in het Clubgebouw van CENTRO SOCIAL CATOLICO (Penstraat 20—22)

AGENDA:

1. Opening
2. Mededelingen en voorstellen van de Directie.
3. Rondvraag
4. Sluiting

Curaçao, 23 Juli 1959

De Directie

TEDDY-BOYS IN ITALIE

Zwijgende opstand tegen traditie baart zorgen

De jeugd is gebonden aan Godsdienst en Familie

(Van onze Romeinse redakteur)

Het lijdt nu geen twijfel meer: ook Italië heeft zijn teddy-boys. In Milaan heeft men ze zelfs geteld. Het zijn er drieduizend. Hun optreden wordt met nauwelijks verborgen opluchting gesignaleerd en men krijgt de indruk, dat ze in een reeds lang en hevig gevoelde behoefte voorzien. Men krijgt verder de indruk, dat de Italianen nu meteen al die jeugdigen, die zich om welke redenen en op welke wijze dan ook niet als hun ouders en dus (!) extravagant gedragen, gezellig gaan vangen onder de internationale benaming van teddy-boys. Men realiseert zich achteraf, dat een moderne natie, die zichzelf respekteert, het maar moeilijk zonder het teddy-verschijndel kan stellen.

Alles wat afwijkt, heet „teddy"

De jongen, die een eenzaam wonende vrouw met een stuk ijzer op de schedel slaat en van een paar duizend lire beroeft, heette voorheen bandiet, maar is nu een weliswaar niet typisch, maar toch illustratief teddy-verschijnsel. De kinderen, die lid zij van een Claudio Villa-fanklub en grammafoonplaten van deze uitstekende zanger van het lichte lied als geluidgevende relikwieën vereren, heeft men gemakshalve ook maar het predikaat „teddies" gegeven. „Teddy" zijn verder alle knapen en meisjes, die te enge broeken dragen; alle jeugdigen, die meer om Amerikaanse dan om Italiaanse muziek geven, en alle onmondigen, die met de politie in aanraking komen.

Wij waren onlangs op de Plazza di San Giovani in Laterano te Rome, alwaar in de avondlijke uren de feestdag van Joannes de Doper werd gevierd. Dat geschiedt op een weinig verheffende, maar wel blijde kermisachtige wijze. Hardlopen, hardfietsen, zang, muziek uit blik en de instrumenten van de politieband, mallemolens, kraampjes met zoetigheden en kraampjes met zurigheden, worstelen met de kermisbeer, schieten op zwevende balonnen en aardewerken pijpen, en nogmaals gezang door aankomende plaatselijke sterren. Het was alles bij elkaar een van de meest beschaafde kermissen, die wij in jaren hebben gezien. Op de piazza liepen ook troepjes opgeschoten klungels te baljoenen. Niet hinderlijk, maar wel opvallend. Geen wangedrag, maar luidruchtig kermisplezier zonder alcohol. De jongens — er waren geen meisjes bij — droegen nette kleding. Geen spijkerbroeken, geen cowboy-shirts, geen lefboezerens. Maar keurig geperste lichte tot witte linnen en zelfs zijden broeken, veelal witte of halfwitte-halfzwarte schoenen, pastelkleurige hemden, al dan niet met das. Kortom, vrij normale en keurig verzorgde opgeschoten Italiaanse jongens, die lawaaierig plezier maakten omdat het St Janskermis was. En wat stond in de krant? „Teddy-boys op de Piazza S. Giovanni"! De Italianen zien vrij plotseling overal teddy-jongens.

Rage komt van bovenaf

De Italiaanse teddy-rage komt niet van beneden, maar van boven. Ze gaat uit van de volwassenen, die kennelijk als kinderen zo blij zijn nu ze na enkele symptomen het hele jeugdprobleem in één woord kunnen vatten en in een moeite door ook kunnen internationaliseren. Het probleem is nu niet meer Italiaans, maar internationaal. De verantwoordelijkheid is nu niet meer uitsluitend een Italiaanse, maar een internationale.

Men grijpt gretig naar de internationale teddy-lektuur en is met de bestudering daarvan nog wel enige tijd bezig. Het is niet uitgesloten, dat ook Italië straks een echte teddy-rage zal beleven. Maar dan zal deze rage zo niet veroorzaakt dan toch gepropageerd en bespoedigd en verhevigd en opgedrongen zijn door de volwassenen, die hun eigen (sociale, economische, politieke) problemen nog niet aan kunnen en vaak niet eens aan pakken, en nu vluchten in bespiegelingen van wat altijd al de ontspoorde jeugd heeft geheten.

De „jeunesse blasé" en de onderproletariërs

Wie het over dé Italiaanse jeugd wil hebben, moet twee groepen uitsluiten, die anormaal zijn. Allereerst de spruiten van de Italiaanse upper tien- of honderdduizend, die nog een ware kaste vormen en wel niet boven, maar toch buiten de gewone wetmatigheden staan. Deze „jeunesse blassé" leeft hevig en veelal buitensporig en trekt ook al daardoor sterk de aandacht. Deze jeugd is ten dele her-internationaliseerd en veramerikaniseerd. Ze heeft daarbij toch een deel van het eigen karakter gered en gebaart zich op een wijze, die velen zorgen baart. De kracht van hun voorbeeld — ook het goede — is slechts betrekkelijk, omdat het volgen van dat voorbeeld voor een goed deel slechts mogelijk zou zijn in dat gesloten, zeer speciale en vergulde milieu van een van de laatste Europese kasten.

De tweede uit te sluiten anormale groep wordt gevormd door de kinderen van de onderproletariërs uit het zuiden van het land. Men zou deze groep lokaal kunnen onderbrengen als onder meer de niet te stuiten en niet aflatende trek van zuid naar noord niet een feit was. Voor de ingangspoorten van Rome, bijvoorbeeld, wonen in miserabele hutachtige onderkomens naar schatting 100 tot 200.000 mensen wier namen in de registers van de burgerlijke stand niet zijn te vinden. Zij zijn burgers van Rome en leven onder erbarmelijke omstandigheden in de schaduw en van de afval der betrekkelijke Romeinse weelde. Omstandigheden, die ze dan toch altijd nog schijnen te prefereren boven het leven in de zuidelijke streken, waar ze vandaan komen. Velen van hen moeten ondanks hun vroeg oud zijn tot de jeugd worden gerekend. Maar jong of oud, omdat ze de vereiste papieren (vestigings- en arbeidsvergunning) niet bezitten, kunnen ze geen regulaire arbeid verrichten. Ze leven van het ene uur in het andere en lijden bittere armoede. Het morele peil van deze illegale Romeinen, van deze paria's, niet verheven. Ze zijn gedwee en geduldig, verdraagzaam en gehoorzaam, want komen uit een streek, waar armoede en ellende tot de gewone dingen van het leven behoren en feodalisme en horigheid nog speurbaar zijn.

De „opvoeding" van baby en kleuter

Laat men dan ook nog de hevig ontspoorde jeugdigen uit de grote Italiaanse steden (Palermo, Napels, Rome, Milaan, Turijn, Genua) buiten beschouwing — hun getal is zo groot en hun gedragingen zijn zo crimineel, dat ze een aparte vermelding „verdienen" —, komt men eindelijk bij dé Italiaanse jeugd, bij de normale Italiaanse jeugd, die de overgrote en verpletterende meerderheid vormt. Bij de jeugd, die zich niet spektakulair gedraagt en buiten het nieuws en buiten de onderzoekingen en de beschouwingen blijft. Maar het is deze jeugd en niét de anormale, die de toekomst van het land draagt en de substantie en de rijkdom van de natie vormt.

Die jeugd nu valt in haar allerprilste stadium een opvoeding ten deel, die uniek is. De Italiaanse baby wordt nog, wat men noemt, gewikkeld. Maar het slaan van meterslange wikkels om armpjs en ingebakerde poppen, is een medisch probleem, dat hier buiten beschouwing kan blijven. (Het is echter illustratief voor het doormaken van een ontwikkelingsperiode, die elders al tot de historie behoort.) De geestelijke opvoeding van de Italiaanse baby en kleuter wordt gekenmerkt door de afwezigheid van die opvoeding. Het prille kind wordt slechts ontstuimig bemind, vurig verafgod en sentimenteel bewonderd. Italianen zijn inderdaad en dat is geen pose, geen theater en daar is geen gemaaktheid bij — stapelgek op kinderen. Ze raken alleen bij het zien van een baby of een kleuter overstuur. Het is hartverheffend en aandoenlijk te zien hoe stoere gezellen, rauwe kornuiten letterlijk door de knieën gaan als een kind binnen hun gezichtsveld komt. In de tram staat niemand voor niemand op. Maar voor een moeder met al dan niet dreinend kind wordt plaats gemaakt. De liefde, de eerbied, de verering van het kind begint al bij de vrouw, die in verwachting is. Zo'n vrouw is heilig. Wildvreemden noemen haar, ook als het haar eerste wordt, „mama" en gebieden haar te gaan zitten en haar gemak te houden. Wil ze wat hebben, wordt dat gehaald. Basta.

Italiaanse kinderen krijgen altijd hun zin. Krijgen ze eens iets niet, beginnen ze jankerig te huilen en winnen het pleit toch nog. Voor niet-Italianen zijn Italiaanse kinderen soms onuitstaanbare dwingelandjes, maar dat went. Ze zijn behaagziek, koppig, veeleisend, druk, lawaaierig. Maar het zou onzin zijn te ontkennen, dat het schatten zijn. De grenzeloze verwennerij gaat echter waarschijnlijk niet ongemerkt aan de schatjes voorbij.

Op school worden ze braaf

Zijn ze zes jaar, dragen ze peperdure Little Lord Fauntleroy-kleertjes en zien er stuk voor stuk uit als enige zoontjes en dochtertjes van koningen op paasmorgen. Op school echter heerst de uniform. Erg lange witte of hemelsblauwe schorten en jurken met steeds een enorme kraag en even grote in een strikt geknoopte witte das. Niet praktisch, niet sierlijk, maar wel lief.

Op school nu geschiedt een wonder. Daar worden van de door vader en moeder, opa en oma, oom en tante, dienstmeisje en buren tot op de draad verwende dreumessen toch nog vrije gewone kinderen gemaakt. Thuis blijven ze, let wel: zolang ze de charme van het prille kind bezitten, nog wel ongestraft alleenheersertje spelen, maar dat ebt toch af. Zijn ze kind-af en schieten ze omhoog, is het lieve leventje voorbij en begint de ernst. Studeren en braaf zijn.

Dat studeren loopt overigens, op de lagere school, zo'n vaart niet. Weinig schooluren en vier maanden grote vakantie. Het resultaat is er dan ook naar. De Italiaanse middenstander-zakenman, die slechts de lagere school bezochte rekent 4 x 130 als volgt uit: 130, 260, 360, 390, 490, 520! Hij doet dat hardop en kijkt bij de verlossende uitroep „520" alsof hij kien heeft. Terecht, want hij is een kei. De meesten hebben potlood en papier (lang) nodig.

Het braaf-zijn vordert beter en vindt oorsprong en steun in godsdienst en familie. De Italiaan is godsstig en katholiek. Dat laatste spreekt vanzelf. Hij weet niet of wil niet weten, dat er ergens nog andere godsdiensten zijn. Dat dat het geval is en daarover te praten, vindt hij overbodig en onkies bovendien. De Italiaan is ook devoot. Het geloof van de Italiaan is kinderlijk en gesierd met allerlei theologisch niet allemaal houdbare krullen. Zijn leven is doordesemd met het geloof en de beleving daarvan vult en beheerst zijn bestaan. Het is zo, dat de Italiaan altijd en altijd hevig, bewust of onbewust, katholiek is. Hij voelt zich daar zeer wel bij, ook als zijn politieke overutging niet die van het Vatikaan is. Als beste vriend van Onze Lieve Heer veroorlooft hij zich ook een nogal royale uitleg van zeer bepaalde geboden.

De „famiglia" is heilig

Het Italiaanse kind is zo katholiek als zijn omgeving. En die omgeving is in de eerste plaats de familie. Niet zozeer het gezin in engere, maar de familie in bredere zin. Een Italiaanse oom is meer dan een Nederlandse broer, een nicht zeker zoveel als een Nederlandse zus. De opa's en oma's zijn even hoog aan te slaan als vader en moeder en de oma van moeders zijde zelfs een tijd lang hoger. Wat de „nona" zegt, is wet.

De eer van de Italiaanse familie staat hoog aangeschreven en is uiterst kwetsbaar. De leden van een familie onderwerpen zich alleen al door het lid zijn van een familie aan een aantal ongeschreven wetten en tradities, en ze bewaken elkaar even trouwhartig als wantrouwig. Want een zonde tegen de familie-eer, begaan door om het even welk lid, slaat meteen op de hele familie neer. „Een schande voor de familie", is nog een duidelijk begrip. En een familie-met-schande wordt wel niet uitgestoten uit de maatschappij maar raakt bijvoorbeeld haar dochters toch niet meer kwijt aan behoorlijke partijen. Deze familie-eer heeft niets te maken met stand en bezit. Ook de financieel zwakke arbeidersfamilie heeft een famili-eer hoog te houden en wordt als de zeer bepaalde wetten nageleefd en de even bepaalde tradities onderhouden worden, als een familie van eer beschouwd en behandeld. Een Italiaan zonder de achtergrond van een familie, van een hele sibbe, is zonder meer verdacht. Een Italiaan met familiale achtergrond wordt meteen geaccepteerd. Tot de familie behoren ook achterneven en oudtantes.

Geen milieu voor teddy-boys

In dit milieu nu is het kwaad teddy-boy-en. De Italiaanse kinderen, en de meisjes vooral, zijn zo met handen en voeten, ook met hart en ziel aan dit strenge milieu gebonden, dat al te grote afwijkingen uitgesloten en kleinere meteen gekorrigeerd worden. Deze maatschappij — en dit is nog altijd dé Italiaanse maatschappij — wordt gekenmerkt door een tijdloze en onbewogen atmosfeer, die mogelijk geen grootheid toelaat, maar ook geen verderf. Ze is garant voor een zekere kleurloze sleur der middelmatigheid. In deze maatschappij wordt blij, maar niet zo heel vrij geleefd.

In deze maatschappij tolereert men eenvoudig geen paardestaarten, is maar weinig plaats voor petticoats en ballerina-slippers. Geen ruimte voor nieuwlichters en zij biedt geen voedingsbodem voor experimentele filosofie. De jongens kunnen zich mogelijk nog het een en ander veroorloven, maar de dochter — de „figlia di famiglia" — moet keurig binnen de in loop der eeuwen uitgesleten paden blijven. „Figlia di famiglia" is de eretitel voor een dochter uit een familie-van-eer. Zij trouwt alleen met een jongen uit een dergelijke familie en kan haar leven lang muurvast rekenen op de daadwerkelijke steun en hulp van haar eigen familie en de familie van haar man. Een „figlia di famiglia" is die titel en de daaraan verbonden rechten echter meteen kwijt als ze voor of tijdens het huwelijk onvoorzichtigheden begaat. Een onvoorzichtigheid is bijvoorbeeld het in het geheim en binnen vier muren samen zijn met de jongen van haar keuze. Om het even of en wat er is gebeurd. Lekt de zaak uit, is zij en is haar familie de eer kwijt en zij krijgt bovendien haar jongen niet. Die zal wel wijzer wezen dan een meisje te trouwen, dat niet meer „figlia di famiglia" is.

De desbetreffende wetten zijn hard en, indien men wil, wreed. Maar het zijn deze wetten, die — en ze gelden nog altijd in meer en in mindere mate voor het overgrote deel der Italianen — het Italiaanse een ruggegraat geven, die ondanks veel — fascisme, oorlog, sociale ellende, communistische dreiging — niet werd gebroken.

De zwijgende opstand

Tegen de wetten en de tradities die het individu onverbrekelijk en hecht aan zijn familie binden en zijn vrijheid ten dele beperken, komt de Italiaanse jeugd meer en meer in opstand. Het is een zwijgende opstand, beter: een meedrijven in een onvermijdelijke evolutie-stroom. De jeugd is zich veelal niet eens bewust van de ge-ordende, rustige rebellie, die ze voert. Maar het verzet tegen het absolute gezag van familie kon op de duur niet uitblijven Ook de jeugd van Italië leerde reizen en vreemde dorpen en steden zien. Zij hoort radio, ziet televisie gaat in andere steden studeren en werken. Het analfabetisme neemt niet alleen af, de alfabeten leren beter lezen en schrijven en begrijpen. Italië wordt moderner en in dat modernere Italië past het strenge familiale systeem niet meer zo best.

De jonge Italianen moeten vrij plotseling op eigen benen gaan staan en kunnen vaak en willen nog vaker niet teruggrijpen op en afhankelijk zijn van de familie. De overgang is moeilijk. De strijd tussen oud en nieuw eist slachtoffers. Het oude verliest aan gezag en kracht en het nieuwe is nog niet gevormd en nog niet veroverd. Daarin schuilt het konflikt tussen jeugd en milieu Een konflikt, dat overschaduwd wordt door het meer spektakulaire teddy-gedoe, maar zeer veel belangrijker is en meer aandacht verdient. Het merkwaardigste aan dit konflikt is, dat het vrijwel niet wordt gezien. Ook in Italië moet de jeugd zelf de kastanjes uit het vuur halen.

Kolonel Von Loeffelholz, de Westduitse legerofficier die bekend heft dat bedrijven hem auto's leenden en zijn hotel- en restaurantrekeningen betaalden, is tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van drie maanden, met een proeftijd van twee jaar veroordeeld. Hij zal beroep aantekenen.

Eric de Noorman - De Zwarte Piraat

20—45. — Terwijl Vorons krijgers op hun schreden terugkeren, werkt Axe zich moeizaam aan een omgevallen boomstam omhoog uit zijn netelige positie. Als hij Vorons krijgers op hun schreden ziet terugkeren, begrijpt hij, dat zij menen, dat hij verdronken is en dat kan hem alleen maar te pas komen. Men zal nu niet langer naar hem zoeken. Het moeras is hier gelukkig niet zo diep, als hij aanvankelijk meende en voetje voor voetje waadt Axe naar veiliger grond. De avond begint inmiddels te vallen en in een grote boog om Vorons nederzetting heen trekkende, zoekt hij zijn weg in de richting van de zee. Intussen heeft hij ruimschoots de tijd om een plan van aktie te bedenken en als hij na verloop van enkele uren Vorons Drakar als een vreemd gedrocht uit het schemertje moeras ziet opdoemen, weet hij, wat hem te doen staat ... als tenminste de omstandigheden het toelaten. Het is doodstil bij de landingsplaats. Op deze afstand kan Axe niet zien, of er zich wachters op de boot bevinden en geruisloos sluipt hij naderbij.

Tijdens de onlangs gehouden vergadering van de Adviesraad van de Caribbean Tourist Association in New York, reikte de heer Abe Issa, voorzitter van de C.T.A. en tevens voorzitter van de Jamaica Tourist Board, een bronzen plaque uit aan de heer Bouman. De inskriptie ervan luidde: „To Leonard F. Bouman in appreciation of outstanding service to the Caribean Tourist Association 1959".

Na sensationele klopjacht

Moordenaar van engelse rechercheur in arrest

Zijn dood aan de galg is bijna zeker

(Van onze correspondent

Londen, 17 juli — De ganster, die verleden week in Londen de 43-jarige rechercheur Raymond Purdy doodschoot, is enkele dagen later gearresteerd na een der meest sensationele klopjachten in de geschiedenis van Scotland Yard. De moordenaar is een 33-jarige Duitser, Podola.

Hij leefde acht jaar als immigrant in Canada, maar werd uit het land gewezen wegens herhaalde inbreken. Zijn identiteit kwam pas enkele uren voor de arrestatie vast te staan. Toen ontving Scotland Yard uit Duitsland en Canada vingerafdrukken en foto's, die overeenkwamen met afdrukken op de plaats van de misdaad en ooggetuige-verklaringen.

Massale actie

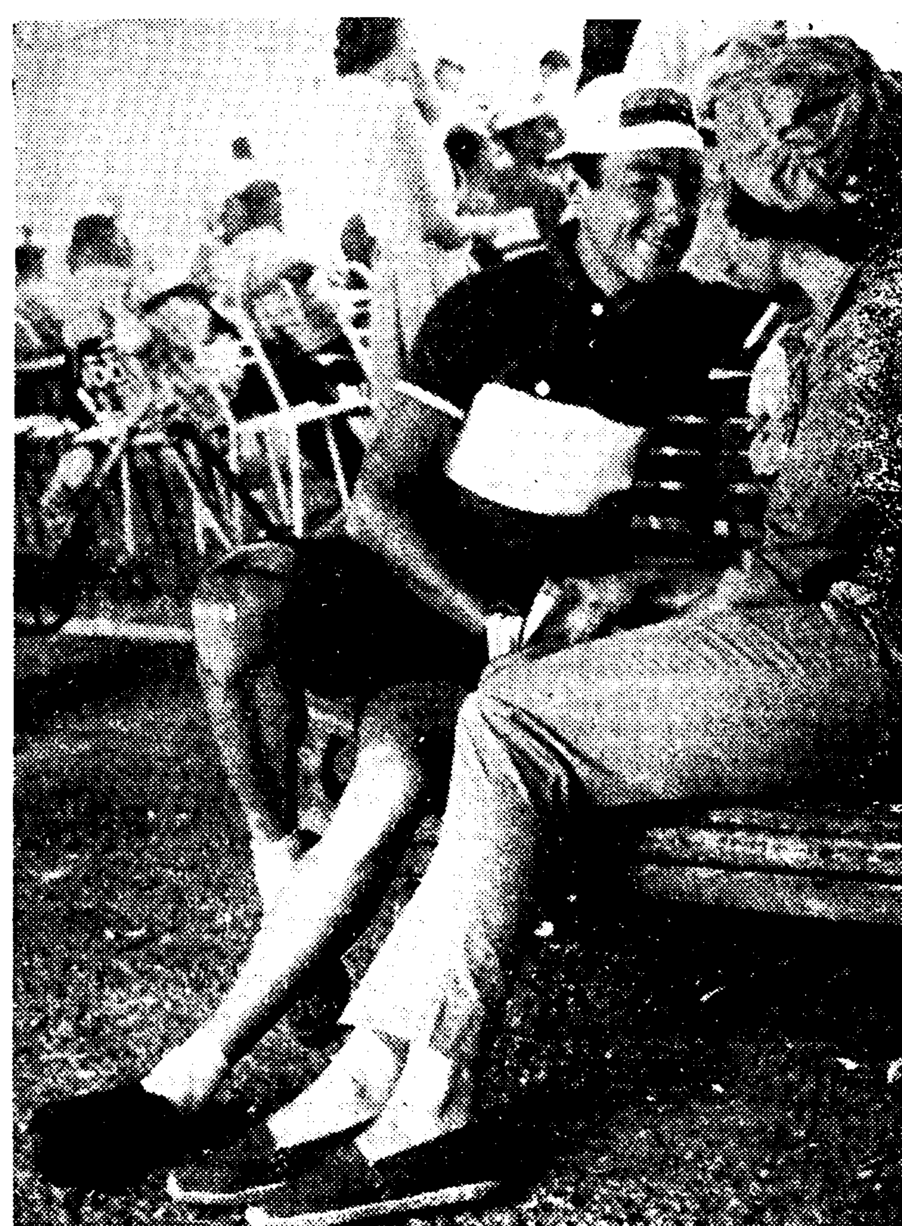
Podola werd overmeesterd door 30 detectives, die een bliksemsnelle overval deden op een hotel in Kensington — enkele honderden meters van de plek, waar sergeant Purdy om het leven kwam, en enkele minuten gaans van Chelsea Police Station, van waaruit Scotland Yardchefs de jacht op de moordenaar leidden. Hij had daar reeds veertien dagen gewoond onder een valse naam. De verbitterde politiemannen gaven hun prooi geen tweede kans voor ontvluchting of gewelddadig verzet. Na 'n tip te hebben ontvangen van een onbekende reden zij in tien radiowagens en twee overvalwagens naar een straat bij het hotel. Daar bleven zij wachten, tot twee inspecteurs zich hadden overtuigd, dat de moordenaar inderdaad op zijn kamer was.

Daarop kwam het politie-leger in actie. Geüniformeerde agenten met politiehonden omringden het oude gebouw volledig. Tientallen detectives renden de trap op en stortten de kamer binnen, waar Podola op zijn bed naar de radio lag te luisteren. De gangster worstelde minutenlang, maar hij moest voor de overmacht buigen. Geboeid en op blote voeten sleurden de politiemensen de woesteling naar de voor de deur geparkeerde auto. In een colonne van in totaal zes wagens werd hij door de intussen volgestroomde straten naar Chelsea Police Station gereden. De menigte kon zijn gezicht echter niet zien. De twee detectives, die aan weerzijden van hem op de achterbank zaten, hadden een regenjas over zijn hoofd getrokken.

Chantage

Het gehele drama begon met een inbraak in de flat van de Actrice Verne Tschiffman. Podola trachtte de actrice te chanteren. Hij belde haar regelmatig op en eiste geld voor papieren, die hij tijdens de inbraak had meegenomen. De te hulp geroepen politie besloot de telefoonlijn af te luisteren. Op de dag van de moord belde Podola haar weer op. Overeenkomstig de instructies van Scotland Yard hield de actrice de man aan de praat, totdat twee detectives — segeant Purdy en zijn vriend sergeant Sandford — hem konden betrappen in een openbare telefooncel op het station van de ondergrondse. Podola vluchtte, maar de twee politiemannen achterhaalden hem in een flatgebouw aan Onslow Square. Sandford liep naar de portier om het politiebureau telefonisch om een arrestatiewagen te vragen. Op dat moment trok de Duitser een pistool en schoot sergeant Purdy in de borst van nog geen meter afstand.

De Britse politie is bij traditie ongewapend. Bij de speurtocht naar deze moordenaar werden echter aan vele detectives pistolen uitgereikt. Men nam aan, dat hij zich tot het uiterste zou verzetten, omdat hij het hopeloze van zijn positie moet hebben ingezien. Op moord op een politieman staat onvoorwaardelijk de doodstraf en tot dusver heeft de minister van buitenlandse zaken in dergelijke gevallen nog nooit gratieverlening aanbevolen. Daarom zal het onregelmatige leven van Podola zo goed als zeker aan de galg eindigen.

Nadat vele journalisten, die de Tour de France op de voet volgen, reeds hadden aangenomen, dat Charly Gaul niet aan de start zou verschijnen na zijn slechte resultaten in de 13e étappe, verscheen Gaul toch ter plaatse en werd hij prompt even terzijde genomen door de enige vrouwelijke journalist onder het illustre gezelschap.

Batista wacht op toelating door het State Department

Het State Department heeft nog geen beslissing genomen inzake de visum-aanvraag van oud-president Batista van Cuba om in de Verenigde Staten te worden toegelaten. Batista diende zijn aanvraag ongeveer twee weken geleden in door tussenkomst van de Amerikaanse ambassade te Ciudad Trujillo, waar de oud-president als balling vertoeft.

In verband met de politieke repercussies, die de toelating van Batista in de Verenigde Staten niet zal nalaten op Cuba te hebben, is aan het ministerie van buitenlandse zaken om advies gevraagd. De bevoegde instanties thans de aanvrage van Batista.

De vorige week werd in officiele kringen vernomen, dat de aanvraag van Batista van een inreisvergunning een nogal koel onthaal ten deel was gevallen.

Minister van Arbeid stelt onderzoek in naar staalstaking

De Amerikaanse minister van arbeid, James Mitchell, heeft dinsdag op een persconferentie meegedeeld, dat hij een onderzoek zal instellen naar de staking in de staalindutrie en zijn bevindingen ter kennis van president Eisenhower zal brengen.

Vertegenwoordigers van de werknemers en de werkgevers hebben toegezegd, minister Mitchell bij zijn onderzoek te zullen helpen. De staalproduktie ligt voor negentig procent stil.

LEZERS LUCHTEN HUN HART

Stuyvesant's been onder Wilhelminapark

(buiten verantwoordelijkheid der redaktie)

In de editie van maandag 20 juli v.h. ochtendblad „Today" stond een artikel: „STUYVESANT'S BEEN ONDER WILHELMINAPARK", waarin vermeld werd dat volgens de heer W. Meijer, deskundige op het gebied van de geschiedenis van Curacao, het been van Peter Stuyvesant onder het Fort Amsterdam of mogelijk onder het Wilhelminapark begraven zou zijn, en dat hij betwijfelde dat het been naar Monte Verde overgebracht zou zijn. Als reden van zijn twijfel voerde de heer Meijer als argument aan: de grote afstand van Fort Amsterdam (de plaats van amputatie) naar Monte Verde.

Naar zijn mening berust deze twijfel niet op grondige redenen. Als wij b.v. zien dat Majoor W. Schmidt, die in 1819 op Curacao overleed ook naar Cher Asile (Monte Verde) werd overgebracht. Het later gevonden grafsteen vertoonde volgens de historicus W. Hoyer het navolgende opschrift:

W. SCHMIDT
Majoor-Kommandee
rende het Bataillon
Artillerie Staande
Armee No. 6
Natus 17 December
1762, obüt 18 augustus 1819.

Niet over het hoofd te zien zijn bijvoorbeeld de volgende vaststaande feiten:

Kapitein Kolonel ter Zee Kornelis Gerhard Evertsz (gesneuveld de 1ste Januari 1807) werd helemaal op Plantage Hato begraven;

Vice Admiraal Albert Kikkert (overleden den 18de December 1819) werd op de Protestantse Begraafplaats aan de Overzijde (Otrabanda) ter aardebesteld.

Het was sedert vroegere eeuwen zeker nimmer de gewoonte om teraardebestellingen in de stad — althans in het centrum van de stad — te doen plaatsvinden.

Het kan dus niet als onmogelijk bewezen worden dat het been van Stuyvesant van het Fort Amsterdam naar het huidige Cher Asile park begraven zou zijn, en dat hij (Monte Verde) werd overgebracht, en zeer zeker niet met hiervoor als reden: de afstand.

Volgens de geschiedenis ontleent het Stuyvesant Kerkhof haar naam niet aan het feit dat het been aldaar begraven ligt, maar noemde men het sinds vóór de tijd van Stuyvesant reeds zo omdat het eigendom was van een zekere Johannes Daniel Stuivesant, die het gebruikte als begraafplaats van zijn familieleden.

De „Knickerbocker Weekly" van 10 april 1944 vermeldt in een artikel geschreven door de historicus W.M. Hoyer:

„Tradition is that the amputated leg of Stuyvesant was burried in Monte Verde Curacao N.W.I., in virtue whereof allegedly the place was given the name of „Stuyvesant Kerkhof", but from official sources the fact has been definitely established that the place does not bear the name of „Stuyvesant Kerkhof" because the leg of the ex-Governor of New Netherlands-Curacao was burried there, but because in a period subsequent to 1644 this ground belonged to a Johannes Daniel stuyvesant and served as a cementery for his family".

Het been van Stuyvesant moet op Cher Asile begraven zijn en wel in de nabije omgeving van het gebouw van de „Naomi Household of Ruth No. 6711 C.U.N. OF O.F.", achter het huis van de Familie Pieersz. Men weet zelfs dat het graf lag ten Westen van een toen aldaar staande grote tamarindeboom.

De heer Meijer heeft onlangs bij mij persoonlijk een exemplaar van de „Historical Chart and Decorative Map of the Island of Curacao" aangeschaft. Het is dus wel enigszins verwondering wekkend dat hij bij deze gelegenheid zijn twijfel over de juistheid van de opgetekende gegevens niet uitsprak. Immers staat daarop duidelijk de plaats aangegeven waar het been van Stuyvesant begraven moet liggen. Beter was het geweest indien de heer Meijer (wilde hij consequent blijven) de heer Storer ook naar deze plek gebracht had (en niet alleen naar het Fort Amsterdam en Wilhelminapark waar het been zich volgens hèm moet bevinden) en op de hoogte had gesteld van het feit dat dit nou de plek was waar, naar door anderen beweerd en aangenomen wordt, het been begraven moet zijn. De heer Storer had het zeker interessant gevonden om ook hiervan op de hoogte gesteld te worden.

Men moet in deze kwestie vooral voor ogen houden dat door het trekken van eigen conclusies en het bekendmaken van dergelijke twijfel, gebasseerd op argumenten die niet als grondige redenen beschouwd kunnen worden, verwarring wordt gebracht in de geschiedenis van Curacao, waarvan men toch al zo weinig met zekerheid weet te vertellen.

Indien men in staat was om stoffelijke overschotten over grote afstanden naar hun plaatsen van teraardebestelling te transporteren, behoort het zeer zeker niet als onmogelijk te worden geacht dat een been van het Fort Amsterdam naar Monte Verde overgebracht zou kunnen worden.

H.E. Hoyer.

INGEZONDEN

Het gezaghebberschap op de Bovenwinden

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redaktie)

In de vroege twintiger jaren, nadat gezaghebber Tijmstra, na een kort verblijf, wegens ziekte ijlings moest vertrekken, verspreidde zich het bericht, dat de nieuwe bewindsman een ex-leger kapitein van het Indische leger was. Kort daarna landde Kapt. v.d. Zee te Philipsburg. Een militair in woord en beeld, met een stalen uiterlijk en doordringende ogen zoals men slechts bij Duitse generaals vindt. Elke beweging of blik scheen een kommando uit te bulderen, of verried dat hij geen parade-kapitein was, maar een doorwinterd soldaat die de ontberingen van zijn beroep in de Indische oerwouden aan de lijve had gevoeld. Na enkele dagen bleek al, dat deze soldaat zich niet kon losmaken van commanderen en zich aanpassen aan een burgerlijke omgeving. Hij hield zich dagelijks grotendeels bezig met een twaalftal politiemannen, de gevangenen of een troepje padvinders. Dagelijks paradeerde hij kaarsrecht te paard tot de verste hoeken van St. Maarten. Vaak leidde hij — uitgedost in veldgroene uniform — met ijzeren stroefheid persoonlijk de bestrijding van de smokkelhandel in de grensheuvels van St. Maarten. Iedere Bovenwinder verachtte hem om zijn soldatengedoe en slaakte een diepe zucht van verlichtingen toen de kapitein met stille trom en bedroevend weinig belangstelling, zich inscheepte na overhaaste terugroeping.

Daarna volgden andere bewindslieden. De slechte en in vele opzichten armlastige toestand der eilanden getuigt van onkunde en de mate van vooruitgang tijdens die roemloze regimes. Opgemerkt zij dat die heren het bewind grotendeels voerden tijdens het koloniale tijdperk; vaak hadden zij geen alternatief, dus er was niet veel aan te doen.

Thans staan wij aan de vooravond van een nieuwe bestuursperiode. De overgrote meerderheid der Bovenwinders ziet met groeiende belangstelling de aanstaande benoeming van een Gezaghebber tegemoet.

Zullen wij lang gekoesterde wensen nu eindelijk eens vervuld zien. Komt er een ervaren deskundige? Zullen onze eilanden nu eidelijk de kans krijgen onder deskundige leiding met vereende krachten aan de slag gaan, om de bestaande eigen bronnen aan te boren en tot ontwikkeling te brengen. Zullen wij ons tevreden moeten stellen met een of ander klerk, of zullen onze eilanden dienen als voorlaatste tree van de trap naar de befaamde generaalstaf? Gaarne maken wij gebruik van deze gelegenheid onze hoop uit te spreken, dat wijsheid en begrip noch door politieke overwegingen noch door het stigma der traditie zullen worden verdrongen.

New Yorkse Beurs

Onder invloed van de gunstige bedrijfsresultaten in het tweede kwartaal van dit jaar kon de New-Yorkse effectenbeurs gistermorgen het herstel voortzetten en rond het middaguur namen de winstnemingen toe doch deze werden goed opgenomen en per saldo konden koersstijgingen tot ongeveer een punt worden geboekt. De markt sloot prijshoudend. Het aantal verhandelde fondsen bedroeg 1246, waarvan hoger 607, lager 419 en onveranderd 220. De aandelenomzet bedroeg 3.310.000 en de obligatieomzet dollar 4.890.000. De koersen waren:

American Tel and Tel 80 1/2
Anaconda Copper 62 3/8
Bethlehem Steel 56 1/4
Dupont de Nemours 256
General Electric 81 1/4
General Motors 55 5/8
International Tel and Tel 38 7/8
Royal Dutch 42 5/8
Shell Oil —

Standard Oil of New Jersey 59 3/4
U S Steel 102 1/8
Canadian Pacific 29 3/4
International Nickel 103 1/2
Royal Dutch Am. Shares 68 3/4 b.
K L M 33 1/2
Aluminium Co 113 3/8
Dow Jones 664,38.

Karel Kasteel tot priester gewijd in Apeldoorn

(Van een speciale korrespondent)

Grote vreugde heerste er vrijdag 10 juli in het aartsbisschoppelijke semenarie te Apeldoorn vanwege de priesterwijding van Karel Kasteel, zoon van de oud-gouverneur der Nederlandse Antillen, de huidige Ambassadeur van het Nederlandse Hof in Dublin, Ierland. In de kapel hadden plaats genomen naast de familieleden vele vrienden uit Ierland, Leuven en Nederland ruim vierhonderd studenten van het klein-semenarie.

Een doodsestilte viel er in de kapel toen om tien uur de Aartsbisschop de kapel binnentrad, omringd door koorknapen, mede-celebranten en andere priesters.

De grootse plechtigheid-wellicht de grootste die de Katholieke kerk kent,- vangt dan aan. Plechtig legt de bisschop de hand op aan Karel Kasteel, gevolgd door alle aanwezige priesters, hetwelk een onvergeetlijk ogenblik is voor alle die aanwezig zijn bij zulk een plechtigheid. Even later wordt het kazuifel, het priesterkleed bij uitstek omhangen, monseigneur zalft de handen, en dan worden kelk en pateen aan de wijdeling aangereikt. Want de priester is iemand die doopt, zegent, bestuurt en predikt. Alle handelingen zijn zinvol en met aandacht volgen alle aanwezigen deze plechtigheid. In een eenvoudig gebed wordt Gods zegen over de wijdeling afgesmeekt en dan barst de jubelzang los als een machtig „Deo Gratias", want een nieuwe priester. is toegevoegd aan dat grote aantal werkers, wier taak het is de Sacramenten te bedienen. Het Veni Creator, de zang waarin de H. Geest wordt afgesmeekt wordt dan gezongen en de plechtige eerste H. Mis vangt daarna aan. Tesamen met de Bisschop draagt de pas-gewijde priester de H. Mis op. Wat na die H. Mis plaats grijpt is ontroerend door de eenvoud van het gebeuren zelf de eerste priesterzegen van de wijdeling. Vader en Moeder knielen voor hun zoon Karel Kasteel neer en ontvangen voor de eerste maal zijn zegen.

Na afloop van de plechtigheid ontdekten wij dat wij niet de enige antilliaan zijn want speciaal voor deze gelegenheid waren uit Parijs overgekomen de heer Jossy Maduro en zijn vrouw.

In de aula van het semenarie wordt even later de nieuw-gewijde priester gehuldigd, waarbij een zesde klasser de Wel Eerw. hr. Karel Kasteel toespreekt, gevolgd door Mgr. Alfrink. De aartsbisschop brengt in Zijn toespraak naar voren dat een priester nooit een eenling kan zijn, omdat hij representatief moet optreden voor de Kerk. Zijn taak is te dienen, hij moet de mensen dienen om hen te voeren tot God.

Het officiele gedeelte is voorbij en in familiekring trekt men zich terug.

Langdurige kabinetszitting in HAVANNA

Het Cubaanse kabinet, dat reeds maandagmiddag bijeenkwam, was te middernacht nog steeds in vergadering om een besluit te nemen over de terugkeer van Fidel Castro als regeringsleider. Petities waarin het aanblijven van Castro als premier wordt verzocht, blijven binnenstromen.

De Cubaanse politie heeft tien personen aangehouden op beschuldiging van samenzwering tegen het regime van Fidel Castro. Negen van hen zijn vroeger lid geweest van een anti-Castro-organisatie onder het bewind van Batista. Zij worden ervan beschuldigd dat zij de watertoevoer van Havana hebben willen vergiftigen. Voorts zoulanden tegenover eht bezoek werden zij plannen hebben gehad om kruitmagazijnen in de lucht te laten vliegen en overvallen op kazernes te leggen.

De politie heeft dinsdag voorts bekendgemaakt dat onbekenden van uit een auto hebben geschoten op enige mariniers. Bij het vuurgevecht dat daardoor ontstond werd een voorbijganger gewond. De overvallers wisten ten ontsnappen.

„Gevangene van de vogels" in medisch centrum opgenomen

Robert Stroud, „de gevangene van de vogels", is kortgeleden van de gevangenis Alcatraz, in de baai van San Francisco, overgebracht naar het medisch centrum te Springfield, Missouri. Stroud is 69 jaar oud.

Stroud zit sinds 1909 in de gevangenis wegens het doden van een jongeman tijdens een ruzie in een restaurant te Juneau (Alaska) en daarna wegens het doden van een bewaker van de gevangenis van Fort Leavenworth in 1916. In gevangenschap legde hij zich toe op de studie van vogelziekten, waarover hij een boek publiceerde, dat terzake als standaardwerk wordt beschouwd.

Geslaagde lancering ATLAS - raket

De Amerikaanse minister van defensie, McElroy, heeft dinsdag te Amoha (Nebraska) verklaard, dat de geslaagde proef met de interkontinentale raket van het type Atlas er op schijnt te wijzen, dat het gebrek dat de vijf vorige raketten vertoonden, verholpen is.

„Indien dit inderdaad het geval is, zal het „operationeel" worden van de Atlas niet worden vertraagd. De raket kan dan gebruikt worden voor het afschieten van kernladingen", aldus de minister.

Hij deelde verder nog mede, dat de mislukking van de proeven met de vijf andere raketten van dit type eenzelfde oorzaak heeft gehad.

Manifestaties in Jaarbeursgebouwen

In het najaarseizoen zullen weer verschillende commerciële manifestaties plaats vinden in de Jaarbeursgebouwen. De voorbereidingen daartoe zijn reeds in volle gang. Naast de Najaarsbeurs van 7 tot en met 12 september staan de volgende manifestaties op het programma: Lederwaren 11 — 15 januari;

Wintervakbeurs voor Koffers en Souvenirvakbeurs 11 — 15 januari;

Voorjaarsbeurs voor Gebruiksgoederen 29 februari — 5 maart;

Voorjaarsbeurs voor Technische Goederen 5 — 14 april;

Najaarsbeurs voor Gebruiksgoederen 12 — 17 september.

GRIEP of INFLUENZA

Ook tegen griep bestaat geen afdoend geneesmiddel — Bedrust is het beste; „flink doen" kan onverstandig zijn

(Van een medische medewerker)

Aangezien er momenteel weer een griepepidemietje over de wereld waart, lijkt het mij nuttig om iets te vertellen over griep of influenza. De lezers van onze rubrieken zullen weten, dat de echte griep en de echte verkoudheid — beide virusziekten — duidelijk zijn te onderscheiden en ook zal het hun bekend zijn, dat er nog virusziekten zijn die tussen verkoudheid en griep in staan. Het zijn deze laatste aandoeningen die een verkoudheidachtig beeld veroorzaken, gepaard gaande met een grieperig gevoel zonder dat er sprake is van een griepepidemie. Zij hebben van allebei wat als het ware.

In tegenstelling tot bijvoorbeeld mazelen heeft de echte influenza — om het ingewikkeld te maken — ook weer verschillende varianten: de Aziatische griep van zomer 1957 is niet dezelfde als die nu heerst. Het ziektebeeld is evenwel ongeveer gelijk. Nadat een van de varianten, bijvoorbeeld het A-virus, zijn veldtocht over de wereld heeft gemaakt, overal epidemieën veroorzakend, schijnt het virus zich ergens in retraite te begeven. Men heeft ontdekt dat ook sommige diersoorten o.a. varkens ook als dragers kunnen fungeren. Na een aantal jaren zoekt het virus de mens weer op en begint een nieuwe tocht over de wereld. Het treft dar geen mensen aan die immuun zijn tegen deze variant. Na een griep doorgemaakt te hebben blijft de mens gedurende enige maanden onvatbaar. Hij vormt wel enige maar blijkbaar niet voldoende antistoffen voor een langdurige immuniteit (onvatbaarheid) zoals bij mazelen en pokken. Daarom heeft lang van te voren inenten geen zin. Bovendien moeten wij als een epidemie van een nieuwe variant is uitgebroken eerst het type bepalen, dan pas kunnen wij als het een ongewoon type betreft op grote schaal het vaccin gaan bereiden. Van de regelmatig voorkomende seizoeninfluenza, veroorzaakt door een van de bekende typen, wordt vaccin in voorraad gemaakt. Van deze laatste vaccins maakt men wel zogenaamde polyvaccins, dat wil zeggen verschillende vaccins (tegen de verschillende typen) bij elkaar zodat men ook beschermd is tegen type B1 als men eigenlijk op type B2 gerekend had.

Maar, zult u zeggen, is het wel nodig dat op grote schaal tegen influenza wordt ingeënt. Over het algemeen verloopt de ziekte toch zonder veel moeilijkheden en is het aantal gevaarlijke complicaties betrekkelijk gering, terwijl vaccineren (inenten) op grote schaal kapitalen kost.

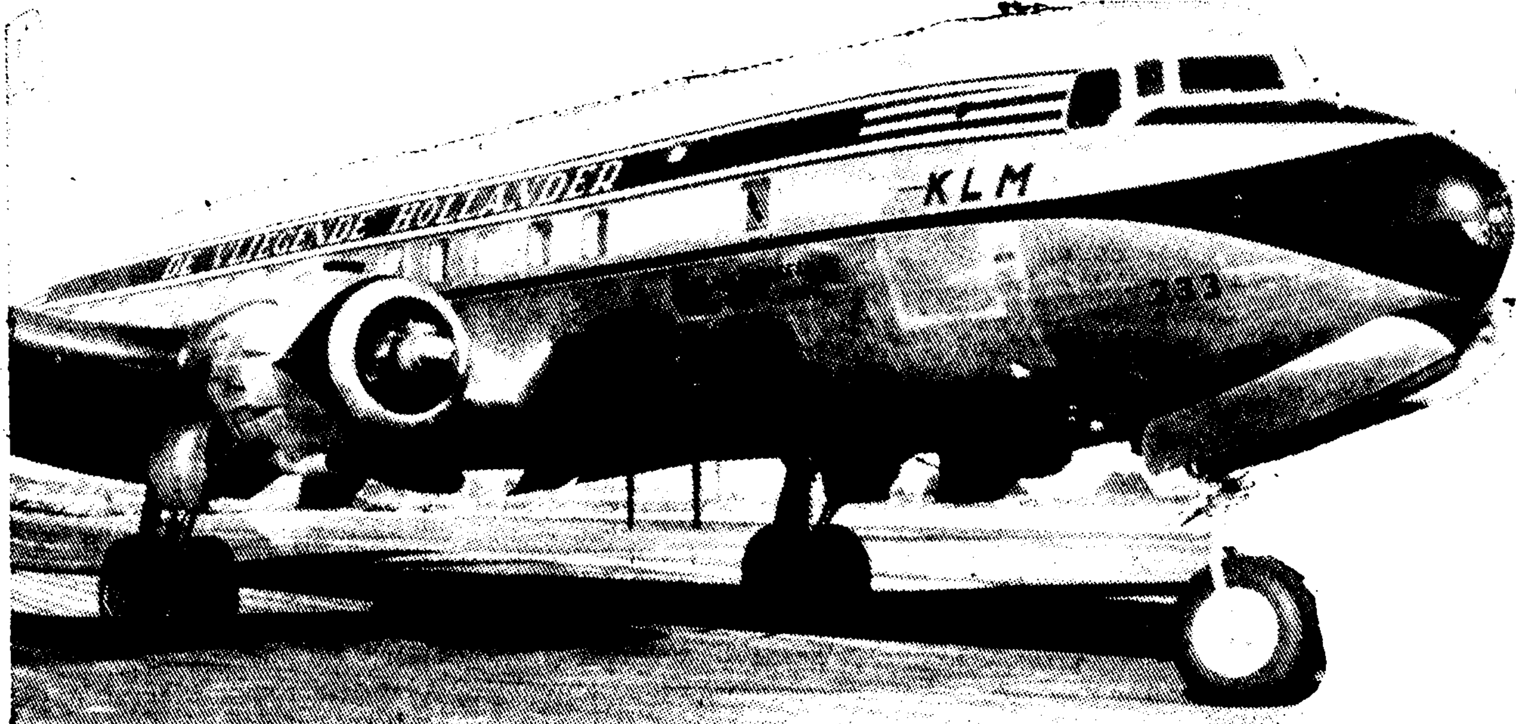
Zoals de zaken nu staan lijkt het inderdaad niet nodig de gehele bevolking te vaccineren als een griepepidemie in aantocht is. Het is zelfs de vraag of het technisch mogelijk zou zijn: op korte termijn zou een kolossale hoeveelheid vaccin bereid, gedistribueerd en toegediend moeten worden. Overigens is het de vraag of het alleen al uit economische motieven toch niet wenselijk zou zijn zonder meer iedereen te vaccineren tegen griep. Kostbaar? Inderdaad, maar waarschijnlijk een enorme besparing op het ziekteverzuim met alles wat daaraan vastzit. Hier geldt in nog sterker mate wat ik de vorige maal heb geschreven over de economische aspecten van de verkoudheid. Bij een flinke griepepidemie moet een schatting van vele miljoenen schade zeer ruim worden genomen.

In elk geval valt er veel voor te zeggen om tenminste bepaalde categorieën te vaccineren. Op de eerste plaats lijders aan bepaalde ziekten (hartziekten, hardnekkige ontstekingen, steenpuisten, bronchitis, tuberculose enz.) een en ander vanzelfsprekend ter beoordeling van de behandelende geneesheer (huisarts of specialist). Vervolgens mensen op verantwoordelijke posten en vitale bedrijven en tenslotte zij, die uit hoofde van hun functie meer kans lopen besmet te worden: artsen, verpleegsters.

Wat de behandeling betreft, daarover kunnen wij, evenals bij de verkoudheid, kort zijn. Tegen de meeste virusziekten bestaat geen afdoend geneesmiddel, verkoudheid en griep maken hierop helaas geen uitzondering. Bedrust is het souvereine middel om de griepaanval zo snel mogelijk te onderdrukken. Als de patiënt koorts heeft is het zelfs noodzakelijk dat hij in bed blijft. Het is onverstandig dan flink te doen en door te blijven lopen omdat daardoor de kans op gevaarlijke complicaties vergroot wordt. Als de zieke geplaagd wordt door hoofdpijn en of spierpijnen is er geen bezwaar tegen een onschuldig pijnstillend middeltje en een warme kwast kan meehelpen de onbehaaglijke gevoelens wat te verdrijven.

De RIO BLANCO buldert in spattend schuim van de top van de ANDES

We maakten ook een tochtje, per bus, naar Callao (300.000 inwoners), de zeehaven van Peru. Wat we daar zagen overtrof al onze verwachtingen. Er is een ruime moderne haven met vele kaden. Heel in de verte ligt aan de overkant van een grote wijde kom, de uitgang naar de Ocean tussen twee naar elkaar toelopende landengten die de grote havencomplexen als een tang omsluiten. Een afzonderlijk gedeelte is bestemd als vissershaven, vanwaar de heerlijke vissoorten in Lima ter tafel worden gebracht. Verder vindt men er een behoorlijke Jachthaven. Callao zelf is een echte „werkstad". De volgende morgen bracht een auto ons over de 5000 meter hoge pas bij Ticlio die ons over de Andes zou brengen. Toen we Lima eenmaal achter ons hadden, kwamen we in een brede vallei. De weg was uitstekend. Aan beide zijden van de weg waren katoen-velden. Langzaam vernauwde de vallei zich en enige tijd zagen we aan beide zijden kale rotsgebergten, met hier en daar ruines van Inca-bouwwerken.

Na enige uren rijden hield plotseling de weg op. Over tientallen meters was de weg verdwenen en had deze plaats gemaakt voor de bulderende Rio Blanco, die van de toppen van de Andes naar Lima stroomt. De naam is niet te danken aan het helder water dat de rivier bevat het tegendeel is waar), maar aan het grote verval door de grote aanvoer van water uit het sneeuwgebied is die rivier zo wild, dat zij tot dicht bij Lima steeds met wit schuim bedekt is.

Een biertje, zo van de plank; voetballen op 4000 meter en een warme kruik in bed

Aan beide zijden van het 's nachts weggezakte weggedeelte stonden rijen wachtende auto's. Hulpploegen met takelwagens en gereedschappen, die in deze gebieden voor dergelijke gevallen gereed worden gehouden, waren bezig een doortocht te banen aan de kant van de weg, tussen de rivier en het gebergte. Velen die het moment dat zij konden doorrijden wilden bespoedigen, verleenden medewerking.

Grote stukken rots werden weggehaald. Kuilen werden dichtgesmeten en na enige tijd hobbelden de eerste auto's onder luid gejuich over het geimproviseerde weggedeelte, tot groot misnoegen van de Indiaanse vrouwen die, vaak met een kind in een voor de borst samengeknoopte doek op hun rug, allerlei vruchten aan de man brachten en door de tijdelijke stremming van het verkeer goede zaken hadden gedaan. Al spoedig zakte een der auto's echter met een wiel in een zacht gedeelte van de nood-weg. Later zag men met een inmiddels aangerukte tractor, die helaas van de verkeerde kant kwam opdagen, kans om langs de weggezakte auto te komen en met vereende krachten wist men deze eindelijk weer in beweging te krijgen. Nu was het leed spoedig geleden. Ook onze auto kwam er heelhuids door en we suisden weer over de goede geasfalteerde weg langs de Rio Blanco.

Tien kilometer verder moesten we de rivier passeren. Een van de steunpunten van de brug was echter door de stromende rivier ondergraven en weggezakt, zodat de brug voorlopig alleen te voet, over een paar planken, kon worden gepasseerd. Met groot materiaal, kranen, bulldozers, cementmolens enz. was men reeds begonnen het euvel te verhelpen. Voorlopig viel er echter aan doorrijden niet te denken temidden van de eindeloze rijen wachtende vracht-auto's werd onze wagen met moeite gekeerd en reden we weer naar Lima terug. Even na het gedeelte waar de noodweg was aangelegd, wees de chauffeur een gedeelte aan dat vlak langs de berg liep hij veronderstelde dat ook deze weg wel niet lang meer stand zou kunnen houden, omdat de rivier ook daar bezig was met ondergraven.

's Avonds werd ons in het hotel meegedeeld dat telefonisch bericht was ontvangen dat de gestrande passagiers voor de keuze werden gesteld de volgende dag opnieuw te vertrekken, of hun geld terug te krijgen. Mijn reisgenoot had geen dagen meer beschikbaar en moest tot zijn grote spijt het betaalde geld terug namen. Ik was zo gelukkig de volgende dag opnieuw te kunnen vertrekken. En er waren er meer zodat een bussje werd ingeschakeld.

Indiaanse vrouwen torsen fruit en dranken

Naast mij zat een Amerikaan uit Texas, die vertelde dat hij aan de andere kant van de Andes in de oerwouden werkte en nu weer naar zijn werk terugkeerde. Het busje zou tot aan de weggzakte brug rijden. Daar moesten we dan te voet naar de andere kant, om de reis met een ander busje voort te zetten.

Bij het gedeelte van de weg dat de chauffeur de vorige dag had aangewezen. bleek inderdaad geen weg meer te zijn. Tot aan de voet van de berg bulderde de rivier. Maar geen nood. Het gehele gezelschap klom onder leiding van de chauffeur tegen een zacht glooiende heuvel op en na vijf minuten bleek dat zodoende een kromming van de rijweg was afgesneden want we zagen plotseling de weggezakte brug voor ons liggen.

Aan de overzijde duurde het geruime tijd voor de voor ons bestelde bus arriveerde, ook al vanwege een verkeers-opstopping.

Ik heb me daar echter geen ogenblik verveeld. De temperatuur was op deze hoogte van 2000 meter heerlijk. de zon scheen en er was veel te zien. Tussen enkele spoorwagons en een rij van vrachtauto's door zocht een kleurig geklede Indiaan zich een weg met zijn kudde statige en trots uitziende lama's. Overal liepen Indiaanse vrouwen en kinderen rond met fruit en met dranken. Een paar Indiaanse vrouwen kwamen met grote potten aandragen die rijst en vlees bleken te bevatten. Het duurde niet lang of menigeen deed zich tegoed aan zo'n stevig maal. Het was interessant oponthoud in dat dal temidden van de mooie natuur, omringd door machtige bergen, vlak bij de bulderende rivier die men met man en macht trachtte te bedwingen.

Maar eindelijk kwam dan toch de bus van waaruit we van een steeds wisselend uitzicht genoten. Er wordt veel aan fruitteelt gedaan zagen we, en ook reden we langs verschillende punten waar mijnbouw werd beoefend.

De weg klom steeds meer. Op een hoogte van 400 meter stopten we bij een „cafe-restaurant", waar de passagiers gelegenheid werd gegeven aan de steeds ijler wordende lucht te wennen.

Verschillende passagiers maakten van de gelegenheid gebruik om maar weer de inwendige mens te versterken. Ik liet het bij een biertje van een liter, heerlijk koud, zo van de plank en zonder ijskast.

Tarma, is lieflijk

Daarna ging het weer verder, met van tijd tot tijd het gezicht op door de zon beschenen sneeuwpieken, scherp afstekend tegen het donkere groen.

Aan de sneeuwgrens werd het behoorlijk koud. Verder ging het, steeds hoger, soms over modderige gedeelten door de smeltende sneeuw, langs met sneeuw bedekte barre rotsgevaarten en langs gletschers. Men moet grote bewondering hebben voor de buitengewoon kundige en voorzichtige chauffeur. De meeste rijden deze weg al vele jaren dagelijks en zijn met elke kromming bekend.

Na het passeren van de pas reden we geruime tijd over een hoogvlakte, 4000 meter, waar een ploeg werklieden van een fabriek aan het voetballen was. Een zo hoog gelegen voetbalveld zal wel niet veel worden aangetroffen.

Plotseling zagen we diep beneden ons een lieflijk dal in de meest fantastische kleuren. De steile afdaling, steeds draaiend langs de bergen, bood steeds weer nieuwe vergezichten op dat mooie dal. In het dal lag Tarma, waar ik de nacht zou doorbrengen.

Even voor het op 3000 meter hoogte gelegen stadje werd voor het Hotel des Touristes gestopt. Een breed wit gebouw met twee schuin vooruit springende vleugels en goed onderhouden gazons met in het midden een heldere vijver. Het is een van de vele in Peru gestichte „Staatshotels". Uitstekende hotels, waar men zeer billijk terecht kan. Voor een een-persoons kamer met bad betaalde ik ƒ 3.50. Voor een uitstekend diner ƒ 1.50.

Op de stoeptreden werd ik door de menager verwelkomd. Een vriendelijke Oostenrijker. Hij bracht mij door een brede gang die uitzicht gaf op de gazons en de vijver, over een blinkend gewreven houten vloer, naar mijn kamer en deed al het mogelijke om het mij naar de zin te maken.

Omdat ik na de lange auto reis mijn benen wel eens wilde strekken, maakte ik na een heerlijk warm bad een wandeling naar het interessante en lieflijke plaatsje Tarma. De ijle lucht dwong me het kalm aan te doen. Steeds weer was het nodig enkele keren diep te ademen, omdat er „achterstand" was ontstaan. Toen ik weer in het hotel terugkeerde vond ik daar tot mijn verbazing de man uit Texas aan de maaltijd. Hij vertelde rustig dat het busje na tien kilometer had moeten terugkeren omdat de weg versperd was door een bergstorting en dat daarom de reis de volgende morgen weer zou worden voortgezet. Dan zouden de obstakels wel weer weggeruimd zijn..

Zuurstofgebrek

Na het diner informeerde ik in Tarma naar de mogelijkheid om vandaar het dichtstbijzijnde spoorwegstation te bereiken, ten eerste omdat ik te weinig tijd had om opnieuw een oponthoud bij het vervoer per auto te riskeren en ten tweede omdat ik de reis terug nu wel graag wilde maken per trein van de „Central Railway of Peru, the highest standard gauge railway in the world". Het bleek dat ik de volgende morgen met een busje naar het station Oroya kon gaan, daar de trein van elf uur v.m. net niet zou kunnen halen en dus pas de daarop volgende morgen de reis per trein over de Andes zou kunnen aanvangen.

Hoewel ik graag meer van Tarma en omstreken had willen zien, besloot ik de volgende morgen naar Oroya te vertrekken. Want ik wilde ook nog vanuit „Lima naar Cusco, de oude hoofdstad van de Inca's en vandaar enkele „tours" maken waarover ik had gelezen.

Toen ik in mijn hotelkamer kwam, trische straalkachel te branden en toen ik onder de dekens kroop stootte ik op een warme kruik die in het bed was gelegd. De brandende straalkachel aanvaardde ik dankbaar maar de warme kruik ging over boord. Er lagen ook nog reservedekens klaar.

Na enige uren werd ik benauwd wakker. Extra ademen bleek niet te helpen. Toen ontdekte ik dat ik verzuimd had een raam open te zetten. De zuurstof die ik zelf had gebruikt, plus het verbruik van zuurstof door de straalkachel, had een tekort in de kamer doen ontstaan. Raam open en als de bliksem de kachel uit!

De volgende morgen ging ik op naar Oraya, achter de bergen, 4000 meter hoog gelegen.

De kathedraal van Lima op de Plaza de Armas, het centrum van de hoofdstad.

Rijst en vlees

Oroya in de trein gestapt, druk nauwe kloof met steile witte wanden. D.w.z. de oorspronkelijke kleur was wit maar door rook van de trein en van fabrieksschoorstenen was het geheel erg groezelig geworden. Hele troepen Indianen in allerlei kledij verdrongen zich met pakken, manden en balen tussen grote groepen mijnwerkers en fabrieksarbeiders. Dit beeld was wel een schrille tegenstelling met het lieflijke en frisse Tarma Zo te zien zou het niet eenvoudig zijn hier een behoorlijk onderkomen voor de nacht te vinden.

Na wat rondgekeken te hebben, vroeg ik aan het station om inlichtingen teneinde zekerheid te verkrijgen over de treinenloop voor de volgende dag. Toen bleek dat de trein naar Lima juist klaar stond voor vertrek en onmiddellijk kocht ik voor een belachelijk lage prijs een treinkaartje eerste klasse naar Lima.

Kort nadat de trein zich in beweging had gezet werd gestopt. Toen ik uit het raam keek, zag ik dat de locomotief voor een bergwand stond.

Achter de trein werd een wissel overgehaald en de locomotief duwde toen de wagens weer verder naar boven langs de bergwand. Tot de stoet opnieuw niet verder kon en na het omleggen van een wissel de locomotief weer begon te trekken. En zo ging het beurtelings trekkend en duwend het dal uit.

Het werd een onvergetelijke tocht. Eerst doorkijken op de machtige besneeuwde toppen, totdat we daar op gelijke hoogte mee schenen te komen en we op de sneeuw begonnen neer te kijken. Op 5000 meter ging de trein eerst nog door een tunnel en stond toen plotseling in een woestenij van sneeuw en ijs. Tussen de zitplaatsen voor twee personen die aan beide kanten van het middenpad van de wagon stonden, waren tafeltjes gemaakt. In een van de wagons was een bar. Bedienden liepen af en aan om bestellingen rond te brengen. En daar hoog, te midden van ijs en sneeuw, werden ook maaltijden geserveerd, rijst en vlees.

Intussen was een verpleger in Oroya in de trein gestapt, druk bezig de behulpzame hand te bieden bij gevallen van „Luchtziekte".

Sneeuwwoestijnen

Daarna begon de afdaling, slingerend langs bergwanden, door dalen en door een groot aantal tunnels, van tijd tot tijd weer zig-zaggend afwisselend voor en achteruit. Een ieder die Peru zoekt moet beslist die treinreis meemaken. Het is een bijzondere belevenis die men nimmer meer vergeet. Men ziet de mooiste en meest afwisselende natuurtaferelen.

De volgende dag vertrok ik opnieuw uit Lima, nu met een DC 4 van de My. Faucet, om over de barre Andes naar Cusco te vliegen, een afstand van 353 km. Voor een retour betaalde ik inclusief touristenbelasting 999 Soles ofwel ongeveer ƒ 50.—. Ook het vliegen is in Peru goedkoop.

Met verwondering zag ik dat aan de wanden van het toestel voor elke zitplaats een gummislang hing met een wit-plastic uiteinde. Intussen vroeg en kreeg ik toestemming om achter in het toestel, waar geen passagiers zaten, te filmen en slides te maken. Lieflijke dalen en barre rotspartijen schoven onder het toestel door. Na enige tijd vertelden de stewart en de beide stewardessen de passagiers, elk een mondstuk van een der slangen in de mond te nemen. Het bleek dat het toestel geen hoge-drukcabine had en dat door de slangen zuurstof werd geblazen.

Boven het gebied van de eeuwige sneeuw vlogen we over sneeuwwoestijnen en tussen machtige ijspieken door richting Cusca, op 3000 meter hoogte.

Cusco - cultuur

Cusco is de oudste onafgebroken bewoonde stad van het gehele Amerikaanse continent. Sedert de stichting van die stad door Manco Capac in de elfde eeuw, heeft het meer drama's gezien dan in een dozijn historische romans beschreven zouden kunnen worden. Vanuit Cusco deden de Inca's in vier richtingen hun aanvallen, die leidden tot het onderwerpen van vele volken. In 1500 strekte dat rijk zich uit van Chili tot Colombia en van de Peruaanse kust tot de tropische gebieden van de Amazone. 280.000 vierkante mijlen land, waaronder Bolivia en delen van Argentinië. In Cusco, het hart van dat Rijk, kwam alle rijkdom van die streken binnen. Vandaar voerden wegen naar de meest afgelegen gebieden van Zuid-Amerika. Toen de Spanjaarden er kwamen, zagen zij een van de meest bevolkte steden van de toenmalige wereld. Er woonden 100.000 families.

Toen in november 1533 Francisco Pizarro geharnast de stad binnen reed, waren de Inca's verdwenen. Uit de tempels was het goud weggehaald. Vele malen sindsdien stroomde het bloed door de straten van Cusco. Na 1550 begon voor Cusco de Spaans-koloniale tijd. Gedurende twee eeuwen leefden de leders als koningen, bouwden paleizen en hadden elk een leger van Indiaanse bedienden tot hun beschikking. De schonen kunsten bloeiden. Vele kerken werden gebouwd. Van de kunstschool kwam een waardevolle veelheid van schilderstukken. Twee eeuwen lang leefde men in deze uithoek van de wereld ongestoord door de moeilijkheden die Europa doormaakte, even afgezonderd alsof men op de maan leefde. Totdat, na verschillende nieuwe opstanden en oorlogen, het in 1834 voorgoed met de macht van de Spanjaarden in Zuid Amerika was gedaan.

(Wordt vervolgd)

STUDENT EN VRIJHEID

Politieke discriminatie bij benoemingen

De Demokratische Socialistische Studentenvereniging Politeit, politiek verwant aan de P.S.P. en de linkervleugel van de P.v.d.A., heeft op haar landelijk congres in Amsterdam gehouden, het probleem aan de orde gesteld van de politieke discriminatie bij ambtelijke benoemingen.

Tekenend voor de sfeer, waarin dit gebeurde, was een zinsnede uit het welkomstwoord van de praeses: de burgerlijke studenten trekken naar Den Haag, wanneer hun vrijheid aagetast wordt, maar dit is ons protest. (Bedoeld is de betoging der studenten indertijd tegen het voorstel, dat men op de T.H.'s slechts tweemaal hetzelfde examen zou mogen doen.)

Oud-minister Samkalden, aanwezig als vertegenwoordiger van het Hoofdbestuur van de P.v.d.A., merkte in zijn openingsrede o.m. op, dat de democratie verdient verdedigd te worden, niet alleen met geestelijke wapenen, maar ook met de rechtmatige wapenen van de macht.

Prof. mr. G. E. Langemeijer, procureur-generaal bij de Hoge Raad, behandelde het eigenlijke onderwerp student en politieke vrijheid. Hij releveerde de direkte aanleiding tot deze probleemstelling: een pas-afgestudeerde van de Gemeentelijke Universiteit kreeg, hoewel voorgedragen door de betreffende Hoogleraar, geen benoeming tot assistent vanwege zijn politieke aktiviteiten. Hij heeft echter wel op een beurs gestudeerd, zodat de vrijheid van de student hier blijkbaar niet direkt in het geding is.

In het algemeen kan men stellen, aldus prof. Langemeijer, dat bij benoeming in ambtelijk en half-ambtelijke funkties terecht rekening gehouden wordt met de politieke gezindheid van de kandidaat. De grondwet zegt, dat iedere Nederlander tot iedere landsbediening benoembaar is.

Dit betekent kennelijk, dat alleen de geschiktheid voor het ambt als criterium mag gelden. Ongeschikt is hij, die, gesteld om mede de rechtsorde te handhaven, haar niet zo eerbiedwaardig vindt, dat hij haar eerbiedigen wil zo'ang zij niet veranderd is volgens de door hem gestelde regels.

Krachtens het Ambtenarenverbod kan iemand op grond van zijn politieke overtuiging ontslagen worden, wanneer er, blijkens zijn gedragingen, m.n. blijkens het lidmaatschap van nader te noemen verenigingen, geen waarborgen zijn, dat hij zijn ambt op de juiste wijze zal uitoefenen. Natuurlijk raken deze problemen de vrijheid van de student, maar zij zijn niet alleen vanuit de studentten-situatie te beoordelen. Een algemeen bezwaar is natuurlijk, dat men niet meer vrij in een bepaalde richting durft te denken, wat de mens omlaag haalt.

De Binnenlandse Veiligheidsdienst verzamelt voortdurend gegevens over ieders politieke aktiviteiten. Doordat dit centraal gebeurt, wordt enerzijds het risico van vergissingen geringer, anderzijds zal een te minutieuze speurzin dit risico vergroten, doordat men licht te grote waarde gaat hechten aan bijkomstigheden, bv. ondoordachte uitlatingen. Behalve in zeer sprekende gevallen mag men geen konsekwenties trekken uit wat iemand als student gedaan heeft, omdat de student zich zo breed mogelijk moet kunnen oriënteren.

Bij de benoeming in wetenschappelijke funkties speelt het probleem van de grote onvervangbaarheid door specialisatie mede. Bovendien zal de politieke gezindheid meestal geen afbreuk doen aan de juiste wetenschappelijke uitoefening van de funktie. Te bedenken valt ook dat men juist hier iemand biezonder kan fnuiken in zijn wetenschappelijke ambities. In zijn prae-advies voor het congres over Vrijheid en gebondenheid der Wetenschap, in 1954 in Den Haag gehouden, merkt prof. Langemeijer in dit verband nog op, dat men ook niet bevreesd moet zijn voor penetratie in het H.O. van personen, die vijandig tegenover de bestaande rechtsorde staan. Onmiskenbaar groot is hun invloed op de jonge studenten, maar wat is gevaarlijker voor een gevestigde orde: het erkennen van de uitzonderlijke waarden op een bepaald gebied van een tegenstander of het oprichten van een ondoordringbare muur voor het eigen lijfsbehoud. En in het laatste geval zal de gediscrimineerde groep haar opvattingen geheim houden, zodat iedereen buitengesloten zal gaan worden, bij wie niet de meeste volmaakte geslotenheid voor elke twijfel aan de bestaande orde gewaarborgd schijnt waarmede men ook de gezonde kritiek buiten de deur dreigt te zetten

Een uitdrukkelijke uitzondering maakte prof. Langemeijer voor de sciences morales et politiques: rechtsfilosofie, algemene staatsleer, sociale wijsbegeerte, politieke wetenschappen; men mag immers van de overheid geen beginselloosheid verwachten. Men kan ook het benoemingsrecht niet alleen bij de fakulteiten leggen; een regering moet toch zelf haar eigen ambtenaren kunnen benoemen.

In de diskussie merkte spreker nog op, dat de BVD zich nu eenmaal niet uitlaten kan over haar gegevens of haar bronnen; zo krijgt men inderdaad het onbehaaglijke gevoel, dat men zich tegen haar niet verweren kan. Maar eigenlijk zou het slachtoffer toch wel in de gelegenheid gesteld moeten worden een soort beginselverklaring af te leggen. Ook noemde spreker het onjuist, wanneer de B.V.D. gegevens aan partikuliere bedrijven zou verstrekken, tenzij deze bij de landsveiligheid betrokken zijn.

De aanwezige leden van Politeia, naar ons gevoelen inderdaad in protestvergadering bijeen, leken overigens door het uitgewogen betoog van prof. Langemeijer nauwelijks overtuigd....

—x—

Volgens een Westduits instutuut voor publieke opinie gaat slechts een van de vijf Westduitse bruidsparen op Huwelijksreis. Het instituut dat gevestigd is in Allensbach, heeft een onderzoek ingesteld bij 1560 gehuwde paren uit verschillende lagen der bevolking.

Voorstellen inzake staatscontrole op bankwezen in Noorwegen

Verholen poging tot socialisatie

(Van een medewerker).

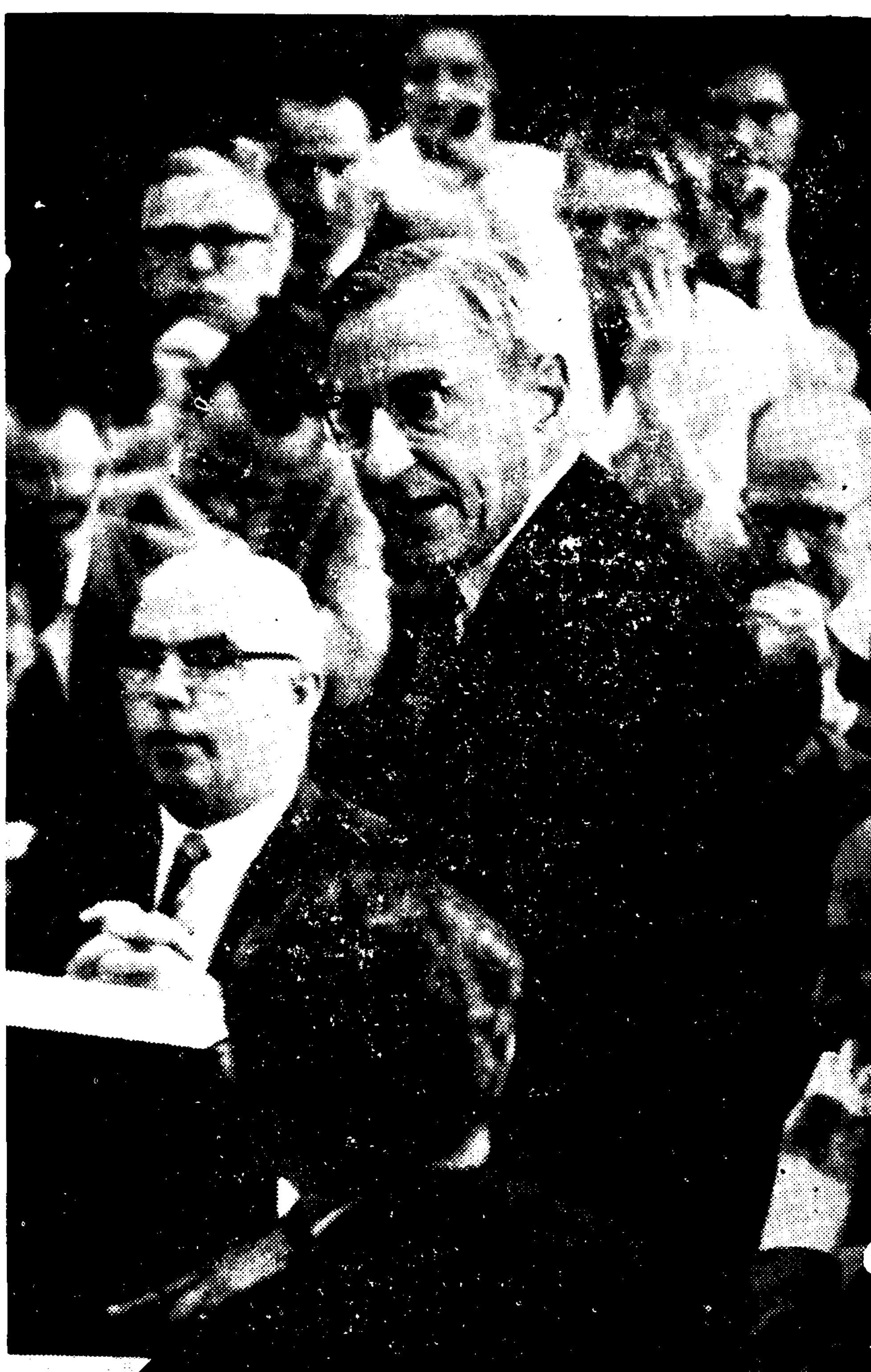
Het Noorse bedrijfsleven, en in het bijzonder het particuliere bankwezen, maakt zich ernstig ongerust over een voorstel van de parlementaire bankcommissie tot grotere controle van de staat op de particuliere credietinstituten. Het omstreden voorstel, dat wordt gesteund door de socialistische helft van de commissie, komt in het kort hierop neer, dat de staat het recht zal krijgen om in de besturen van alle banken, die een kapitaal van meer dan 300 miljoen kronen beheren, twee staatscontroleurs te benoemen.

De meerderheid van de commissie, n.l. de drie socialisten, gesteund door een vierde, onpartijdig lid, recommandeert bovendien dat de staat het recht zal krijgen om in alle particuliere bankondernemingen met een beheerd kapitaal van 100 tot 300 miljoen kronen, een vierde gedeelte van het bestuur te benoemen. Deze vertegenwoordigers van de staat zouden ter benoeming moeten worden voorgesteld door de Noorse Rijksbank en gekozen moeten worden uit die personen die hun kapitaal aan de betreffende bank hebben toevertrouwd.

Deze aanbevelingen van de parlementaire bankcommissie worden door het Noorse bedrijfsleven opgevat als een nauw verholen poging tot socialisering van het bankwezen en daardoor van de credietbehoevende industrie.

Tot nu toe had het sociaal-democratische regime een voorzichtige houding ingenomen tegenover de particuliere ondernemingen en nog vorig jaar liet de regering weten dat zij wel was geïnteresseerd bij het vestigen van eigen ondernemingen, maar niet bij de socialisering van reeds bestaande particuliere industrieën. Nu evenwel heeft het er, volgens toonaangevende industriële kringen, de schijn van dat de sociaal-democraten hun principiële doelstelling, de socialisering van de gehele maatschappij, proberen te bereiken via een omweg. Door controle uit te oefenen op de credietgevende instituten immers controleert de staat indirect die ondernemingen die van de credieten der particuliere banken afhankelijk zijn.

In dit verband wijst men ook op de rode draad in de financiële politiek van de regering tijdens de laatste jaren, waarbij op initiatief van de staat een aantal banken werd opgericht, die ieder een speciale taak kregen toegewezen: een boerenleenbank, een woningcredietbank, en een visserijbank. Deze credietinstituten werden door de staat ruimschoots van kapitaal voorzien en hebben samen met de Noorse Rijksbank meegewerkt aan de officiële politiek die was gericht op het laaghouden van de rente. Tot op heden heeft de Noorse regering nog niet gereageerd op de voorstellen van de parlementaire bankcommissie, maar indien zou blijken dat zij deze wil accepteren, dan is het niet uitgesloten dat het Noorse bedrijfsleven daartegen protesteert met alle middelen die ter beschikking staan.

Onlangs heeft de Min.-President Prof. de Quay als eerste in de rij der ministers de regeringsnota verdedigd, die reeds twee dagen lang een onderwerp van discussie is in de tweede kamer. Foto: Prof. de Quay tijdens zijn repliek.

JUST RENS IN DEN HAAG

In Nederland bestaat er diepe en ernstige interesse voor Suriname

Antilliaanse regering bereid faciliteiten te verlenen i.v.m. import Surinaams fruit

Na een oriënteringsreis door de Nederlandse Antillen en de Verenigde Staten, is de public relations officer van de Surinaamse regering, de heer Just Rens, in Nederland aangekomen, waar hij zijn aktiviteiten, gericht op „de propaganda voor Suriname", zal voortzetten. In de Nederlandse pers is dit niet onopgemerkt gebleven.

Een van de eerste dingen die mij opviel, vertelde de heer Rens in Den Haag aan een redakteur van het ANP was, dat er diepe en ernstige interesse in Nederland bestaat voor Suriname. Dit is hem gebleken uit de gesprekken die hij in de eerste dagen van zijn verblijf in Nederland, als onderdeel van een nagenoeg overbezet programma, voerde in zakenkringen. Aangezien een aanzienlijk deel van de opdracht der Surinaamse regering het kweken van „goodwill voor de Surinaamse commercie betreft, heeft de heer Rens vooral in deze kringen zijn kontakten gelegd.

Wat er eventueel uit dit kontakt ten gunste van Suriname en de doelstellingen in dit opzicht van de regering zal voortkomen, is een vraag die nog niet beantwoord kan worden, aldus de heer Rens, doch hij wilde nu reeds toch gewagen van een belangstelling, die ten opzichte van vroeger aanzienlijk is toegenomen. Suriname moet uiteraard konkrete aanbiedingen kunnen stellen tegenover deze interesse, en dan vooral met plannen en projekten, waarvan de uitvoering eventueel kan worden gegund aan de gegadigden in het buitenland. De heer Rens benadrukte in zijn gesprek met het ANP, dat hierbij het Surinaamse belang, konkreet neergelegd in het profijt dat de gemeenschap in elk opzicht van een dergelijke investering moet hebben, door de gedadigden moet worden begrepen. Uit het eerste kontakt is hem inmiddels wel gebleken, dat in Nederland dit standpunt volkomen wordt geapprecieerd.

Hoe staat men er op de Nederlandse Antillen tegenover?

In het feitelijke geval van de import van Surinaams fruit bijvoorbeeld, aldus de heer Rens, heeft men op de Antillen grote bereidheid aan de dag gelegd voor het verlenen van faciliteiten.

Men moet hierbij in het oog houden, dat het Surinaamse fruit — voornamelijk citrus — op Curaçao en Aruba zal worden geplaatst in direkte konkurentie met de aanvoer uit de traditioneel aldaar gevestigde Zuid-Amerikaanse en Caribische offertes. De concurentiepositie van Suriname in acht genomen, is de tussenschakel — transport en kwaliteit — van zo groot belang, dat de organisatie en de verzorging hiervan zo doeltreffend mogelijk moet worden verwezenlijkt, mogelijk ten koste van veel inspanning. Dit is een noodzaak, die voor alle plannen op dit gebied geldt. Het initiatief hiertoe moet volgens de heer Rens steeds meer uit de partikuliere sektor in het Surinaamse bedrijfsleven komen.

Dit is een van de overtuigingen die hij de Surinamers, die hij zoveel mogelijk in persoonlijk gesprek ontmoet, op het hart drukt. De heer Rens vond hier voor zowel op de Antillen als in de Verenigde Staten (waar een kleine duizend Surinamers hun eigen gemeenschap hebben) inmiddels al een aandachtig gehoor van talrijke vaderlandlievenden.

Het Indonesische parlement heeft besloten zijn werkzaamheden voort te zetten onder de bepalingen van de grondwet van 1945. De invloed van de volksvertegenwoordiging wordt hierdoor aanzienlijk beperkt. De terugkeer tot de grondwet van 1945 is op 5 juli door president Soekarno afgekondigd.

Componist Ernest Bloch overleden

De uit Zwitserland afkomstige Amerikaanse componist Ernest Bloch is in de ouderdom van … jaar in een ziekenhuis in Portland (Oregon) overleden.

Bloch die op 24 juli 1880 in Genève werd geboren was een leerling van O. A. Dalcroze en Isaÿe. In 1909 werd hij benoemd tot dirigent in Lausanne. Twee jaar later werd hij hoogleraar aan de universiteit van Genève. Naar aanleiding van een concertreis naar de V. S. vestigde hij zich in 1917 in New York. Hij werd achtereenvolgens diredteur van het „Cleveland institute of music" en van het conservatorium van San Francisco.

Later keerde hij terug naar Europa waar zij zich in de Franse Alpen vestigde. Na enige jaren ging hij naar Italie waar men grote belangstelling voor zijn werk had. Toen in dat land de Jodenvervolgingen begonnen, week hij in 1938 uit naar de V. S. Zijn werk vertoont sterke Joodse invloeden. Hij schreef o.a. twee opera's-Macbeth en Jazabel- twee symfonieën, enkele symfonische gedichten en andere composities voor orkest en kamermuziek.

Senator BOUTEMY overleden

De Franse liberale senator André Boutemy is onverwachts in zijn landhuis te Combs-La-Ville (departement Seine-et-Marne) overleden. Hij was voorzitter van de commissie voor de landbouw van het Europese parlement.

De heer Boutemy werd in 19.. te Becherel (Ille et Vitaine) geboren. Hij was meester in de rechten, … recteur bij het ministerie van binnenlandse zaken (1942) prefect van de Loire (1943) regionaal prefect van Lyon (1944), oud-minister van gezondheid en bevolking (1953) en sinds 1952 senator voor het departement Seine-et-Marne.

In 1957 werd hij lid van de gemeenschappelijke vergadering van de E.G.K.S.. Sedert 1958 maakte hij deel uit van het Europese parlement. Hij behoorde tot de liberale fractie. Behalve voorzitter van de commissie voor de landbouw was de heer Boutemy ondervoorzitter van de commissie voor politieke aangelegenheden en institutionele vraagstukken en lid van de werkgroep voor de Europese verkiezingen.

Hollandse Nieuwtjes

● De stroom houdt niet op en we voelen ons genoodzaakt om weer eens een korreltje te pikken uit het overvloedige gewas der oplichtingen. Zo werd dezer dagen de boekhouder van de Stichting Volksmuziekschool aangehouden. Die heeft waarschijnlijk vijfendertig duizend gulden onttrokken aan de kas der stichting. Hiermee is het verhaal nog niet afgelopen, want ook een administrateur van het conservatorium werd aangehouden. Die had zich ook verrijkt met gelden uit de kas. Er zit niet alleen muziek maar ook geld in de kunstkringen te Amsterdam. ● Uit Nederland vertrok Anton Sweers naar de West. Hij zal hier ervaringen op doen omtrent lekenspelen en wellicht gaat hij in januari weer op stap om een religieus massaspel in Suriname voor te bereiden. ● Wat er al niet kan komen als men dames „Overzet" op een gevaarlijk kruispunt! Een Haagse koopman deed dat en van het een kwam het ander. Hij vertelde de dames rechercheur te zijn en alles draaide natuurlijk op geld uit. Een dame werd aldus tweeduizend gulden lichter, de andere dame drie en zestighonderd. Van het overzetten kwam afzetten, let dus op. ● In Hengelo houdt men zijn hart vast.

Niet dat men bang is dat het wegloopt maar de jeugd — natuurlijk de jeugd — wordt toch wel al te baldadig. Een beeld van Jacob Maris stond tentoongesteld voor de Kunstzaal en een dezer dagen lag het beeld op de grond. Nu was het een steigerend paard en de omgeving was grasachtig, dus het paard voelde zich wel in zijn element, maar uit voorzichtigheid heeft men het beeld maar weer gauw naar Nijmegen verstuurd, voordat het weer eens omver geworpen zou worden. ● De Urker kotter U 186 viste al vissend een mijn op in plaats van een vis op de Noordzee. Tot overmaat van ramp ontplofte die mijn nog toen het in aanraking kwam met het z.g. visbord. Maar schade werd niet aangericht. Alleen het net werd beschadigd. ● Men heeft weer een nieuw middel gevonden in de strijd tegen de alcohol in het verkeer. Gebruikte men tot heden toe meestal de bloedproef wellicht gaat men nu de schrijfproef toepassen. Als men iemand er van verdenkt te diep in het glaasje gekeken te hebben, dan verzoekt men hem (het is een verzoek, dus er kan geweigerd worden) iets aan het papier toe te vertrouwen. Enige tijd later mag hij dan weer eens iets aan datzelfde papier toevertrouwen, waarna een deskundige beide handschriften gaat napluizen. Wees echter gerust, het zal nog wel even duren voordat dit systeem doorgevoerd zal worden, als het tenminste ooit van kracht wordt. ● De ANWB is niet zomaar een bond, maar heeft een helder oog voor alles wat in het voordeel van het toerisme kan zijn. Daarom werden er vanwege deze bond drie prijzen uitgereikt aan een journalist, een filmer en een literator. Herman v.d. Horst, Hans Alma en Fred Thomas ontvingen deze erkenning voor hun verdienstelijk werk. ● We zullen vandaag maar eindigen zoals we begonnen zijn. Volgens enige grote bouwondernemers zou in Bashoevedorp een aannemer wonen die kans gezien heeft ongeveer een miljoen te verduisteren. Dezer dagen werd de aannemer aangehouden. Voorlopig werd hij weer op vrije voeten gesteld, maar de rijksaccountants zijn aan het speuren gegaan en we zullen maar zien wat er van komt.

SRANANTORIE

● Dezer dagen is door de Regering bij de Staten ingediend een ontwerp landsverordening houdende fiscale maatregelen ter bevordering van particuliere investeringen in Suriname. Hierin zijn verschillende maatregelen opgenomen om tot een versnelde economische ontwikkeling van het land te komen. Zo zullen tijdelijke vrijstelling van inkomsten-belasting, vrije afschrijving op de eerste investering en tijdelijke vrijstelling van invoerrechten worden mogelijk gemaakt bij investeringen. Ook voor nieuwe bedrijven en bij bedrijfsuitbreiding wordt tijdelijk vrijstelling van invoerrechten mogelijk. Voorts kan vrijstelling van huurwaardebelasting worden verleend. Om voor deze faciliteiten in aanmerking te komen moet de eerste investering 50.000 gulden bedragen of moet dit bedrag per jaar aan lonen worden betaald in het bedrijf. In geval van bedrijfsuitbreiding geldt als voorwaarde dat per jaar 25.000 gulden minimaal meer aan lonen betaald zal worden. De beoordeling van aanvragen wordt gelegd in handen van een in te stellen Investeringscommissie van vijf man. Beroep op een beslissing dezer commissie is mogelijk bij de minister. De burgerlijke rechter is bevoegd kennis te nemen van geschillen over intrekking of wijziging van een beslissing. ● In bijzijn van de waarnemend Gouverneur Dr. C. Nagtegaal, de minister van Onderwijs & Volksontwikkeling de heer A. J. Morpurgo en andere genodigden werden een tweetal door de Surinaamse beeldhouwer Jo Rens vervaardigde standbeelden onthuld voor het hoofdgebouw van de Surinaamse Technische School te Zorg en Hoop. In zijn toespraak zwaaide Dr. Nagtegaal veel lof toe aan het adres van Jo Rens en hij sprak de hoop uit, dat deze opdracht van de regering alsook die voor het maken van een beeldengroep bestemd voor Brokopondo, door meer gevolgd zullen worden. De minister van Onderwijs & Volksontwikkeling gaf te kennen, dat de regering met het doen plaatsen van deze beelden voor de Technische School wil duidelijk maken, welke betekenis zij aan deze school hecht. Suriname is een land in opbouw,, aldus de minister, en in dit land neemt de handenarbeid een zeer belangrijke plaats in. Van de leerlingen vroeg de minister de uiterste inspanning, zodat zij straks als volleerde handwerkers hun krachten zullen kunnen geven aan het land. De onthulling van de beelden — één van een arbeider met een boek in handen en het ander van een arbeider met een hamer in de hand — geschiedde door de grootste en de kleinste leerling van de Technische School. ● Door het traditioneel doorknippen van een lint door de minister van Landbouw, Veeteelt & Visserij, Dr. S. Rambaran Mishre, werd een nieuwe spijsoliefabriek van de firma Lie Ken Jie & Son aan de Slangenhoutstraat te Paramaribo geopend. Met de bouw van de fabriek is een bedrag gemoeid geweest van ruim 250.000 gulden. De capaciteit bedraagt 25 tot 30 vaten van circa 200 liter per dag. In zijn openingsrede zeide de minister, dat de regering ernaar streeft de industrie zoveel mogelijk te bevorderen. Tevens sprak hij de hoop uit, dat de fabriek waarvan de machines geleverd werden door een Duitse firma, op voorspoedige wijze zal worden geëxploiteerd. ● De regering overweegt om een speciaal fonds in te stellen waaruit de kosten verbonden aan het toekennen van studiebeurzen kunnen worden bestreden. Als gevolg hiervan kan verwacht worden, dat het aantal toe te kennen beurzen het volgend jaar reeds aanmerkelijk kan worden vergroot

Canadian Eagle Oil Comp. aanvaardt aanbod

De Canadian Eagle Oil Company Ltd. heeft bekendgemaakt, dat de aandeelhouders op de dinsdag te Toronto gehouden algemene vergadering het aanbod van de Koninklijke Nederlandse Petroleum Maatschappij en Shell Transport and Trading Company tot overneming van activa en bedrijf van de Canadian Eagle hebben aanvaard.

Eisenhower wijst nieuwe minister van handel aan

President Eisenhower heeft vandaag Frederick Henry Mueller aangewezen als minister van handel. De benoeming moet door de Senaat worden bekrachtigd.

Mueller was sinds 11 maart 1958 onderminister van handel. Hij volgde Lewis Strauss op, die de functie van minister van handel ad interim bekleedde en wiens benoeming de Senaat onlangs weigerde te bekrachtigen.

Alvorens in regeringsdienst te treden was Mueller directeur van een meubelfabriek te Grand Rapid, Michigan.

De verkoop van Luchtpostbladen

Sinds 1 april zijn aan alle postkantoren de zg. luchtpostbladen te koop. Deze luchtpostbladen — ook wel aerogram genoemd — voorzien in een grote behoefte en reeds velen maakten er gebruik van. Was men vroeger verplicht papier èn enveloppe te kopen en daarnaast nog postzegels, met deze luchtpostbladen slaat men drie vliegen in één klap.

Wij twijfelen er niet aan of in de toekomst zal de verkoop van deze aerogrammen nog meer toenemen. Zoals bekend, zijn ze verkrijgbaar op alle postkantoren en ook op die plaatsen, waar men gewoonlijk postzegels verkoopt

TOM POES EN DE KIEKVOGEL

3572. — Juffrouw Doddel keek medelijdend naar heer Bommel.

„Zou hij bezig zijn beroemd te worden?" zo vroeg zij zich af. „Wat vreselijk!"

„Ja", zei Tom Poes. „Maar hij kan het niet helpen; hij heeft het voor u gedaan."

„Wat sta je daar te smoezen?" vroeg heer Ollie uit de hoogte. „Dat is heel onaangenaam voor een heer van mijn stand. Maar je bent me te min om met je te praten. Goede dag!"

Met deze woorden liep hij met opgericht hoofd de weg op en verdween uit het gezicht.

„Nu moet ik proberen om andere hulp te vinden", zei Tom Poes. „Ik hoop, dat ik het voor elkaar krijg."

Hij nam op zijn beurt afscheid en liep een beetje moedeloos door het herfstige landschap. De cassette met de foto klemde hij stevig onder de arm, maar hij wist niet hoe hij het ding zou kunnen gebruiken.

Doch toen hij een poosje voort was gegaan, zag hij de schilder Terpen Tijn op een heuveltje zitten — en die leek hem een goede helper.

Hij hield dus halt achter het stoeltje, waarop de kunstenaar zijn werk uitoefende en begon te vertellen over Hocus' Magazijn en de foto's die beroemd maakten.

„En nu zoek ik iemand, die mij wil helpen", zei Tom Poes. „Ik heb hier een kiekje van Hocus en van die fotograaf, en nu wil ik een extra nummer drukken. Maar dat kan ik niet alleen en daarom …"

„Nu, dan niet", zei de artist ongeduldig. „Je stoort me, makker. Ik heb juist het wezen van die boom in mijn vingers en je gezever stoort mijn vibratie. Trouwens, dat plan van je is snert!"

N OF M

door

AGATHA CHRISTIE

16

Hier zweeg ze.

De Boeddha knikte weer.

„Ik ben het helemaal met u eens. Londen is verschrikkelijk tegenwoordig. O, wat is het daar somber! Ik heb er zelf heel wat jaren gewoond. Ik ben, om het zo maar te noemen, handelaar in antiquiteiten, begrijpt u. Misschien kent u mijn winkel wel: in Cornaby Street in Chelsea. Op de deur staat Kate Kelly. Ik heb daar fijne spulletjes gehad, o, zulke fijne spulletjes: meest glaswerk uit Waterford en Cork, prachtige kroonluchters en kronen van geslepen glas, punchkommen en nog veel meer. Buitenlands glaswerk had ik ook en kleine meubelen — geen grote stukken, alleen maar kleine meubeltjes uit verschillende perioden — veel walnoot en eiken. O, zulke mooie bulletjes. En ik had een paar goede klanten. Maar ja, wanneer het oorlog is, dan trekt alles naar het Westen. En ik ben zo gelukkig geweest er zonder al te veel verlies uit te gaan."

Tuppence herinnerde zich opeens vaag: een winkel vol glaswerk; het was moeilijk er door te lopen een volle, overredende stem, een heel zware vrouw, die haar de indruk gaf een persoonlijkheid te zijn. Natuurlijk, ze was in die winkel geweest!

Mrs. O'Rourke vervolgde: „Ik wil heus niet altijd beklaagd worden — ik ben niet zoals sommigen hier in huis — zoals bij voorbeeld Mr. Cayley met zijn halsdoeken en zijn shawls en zijn gejammer over zijn zaken, die kapot gaan. Natuurlijk gaan ze kapot — per slot van rekening is het oorlog; en zijn vrouw, die nooit eens van zich af kan bijten. En dan hebben we nog die kleine Mrs. Sprot, met haar nodeloze drukte over haar man."

„Is hij aan het front?"

„O, neen, hij is maar een half-was klerkje op een verzekeringskantoor; hij was zo bang voor bomaanvallen, dat hij z'n vrouw al in het begin van de oorlog hierheen heeft gestuurd. Heus, ik vind dat uitstekend, voor zo ver het 't kind betreft — dat is een schattige kleine dreumes — maar die Mrs. Sprot zeurt er maar over dat haar man moet komen, zodra hij maar even kan. Zij blijft maar zeggen, dat haar Arthur haar zo mist. Maar als u het mij vraagt, Arthur mist haar niet zo erg; misschien heeft hij wel wat anders te doen."

Tuppence mompelde: „Ik vind het vreselijk voor al die moeders. Als je je kinderen wegstuurt, dan blijf je maar tobben. En als je ze meeneemt, dan is het weer ellendig voor de man, die achterblijft."

„O, ja, en 't is zo duur om twee huishoudens te hebben."

„Het lijkt me hier heel behoorlijk," zei Tuppence.

„Ja, en je krijgt hier waar voor je geld, zou ik zo zeggen. Mrs. Perenna is een goede hospita, al vind ik haar ietwat zonderling."

„In welk opzicht?" vroeg Tuppence.

Mrs. O'Rourke zei, en hierbij fonkelden haar ogen even: „Nu denkt u misschien: wat zit dat mens vreselijk te kletsen. Maar het is waar. Ik stel nu eenmaal belang in al m'n medemensen; daarom zit ik, zo vaak ik kan, hier in deze stoel. Ik kan dan precies zien wie er in- en uitgaat, wie op de veranda zit en wat er zo al in de tuin voorvalt. Waar hadden we het ook weer over — o, ja, over Mrs. Perenna, dat ze zo zonderling doet. Ik zou me sterk moeten vergissen, maar ik geloof dat er in het leven van die vrouw eer heel groot drama is geweest."

„Gelooft u dat werkelijk?"

„Nu wel, en ze doet zo geheimzinnig over zichzelf! Ik heb haar eens gevraagd, waar ze toch vandaan kwam uit Ierland. En, u kunt mij geloven of niet, ze hield bij hoog en laag vol, dat ze helemaal niet uit Ierland kwam."

„Denkt u, dat ze een Ierse is?"

„Natuurlijk, ik zou mijn eigen landgenoten niet kennen! Ik zou u de naam van de provincie kunnen noemen waar ze vandaan komt. Maar, alsjeblieft, „Ik ben een Engelse" zegt ze, „en mijn man was een Spanjaard"......"

Mrs. O'Rourke hield eensklaps op toen Mrs. Sprot binnenkwam, gevolgd door Tommy.

Tuppence nam direct een dartele houding aan. „Goeden avond, Mr. Meadowes. U ziet er fris uit vanavond."

Tommy zei: „Veel lichaamsbeweging; dat is het hele geheim, een partijtje golf vanmorgen en een wandeling langs de zee vanmiddag.

Millicent Sprot zei: „Ik heb Betty mee naar het strand genomen vanmiddag. Ze wilde pootje-baden maar ik vond het wat te koud. Ik was bezig met een kasteel voor haar te maken, toen een hond met mijn breiwerk op de loop ging en er meters van af trok. Het is zo vervelend en moeilijk om al die steken weer op te rapen. Ik ben toch al geen held in het breien."

„U schiet al aardig op met die bivakmuts, Mrs. Blenkensop," zei Mrs. O'Rourke, die eensklaps haar aandacht aan Tuppence schonk. „U hebt er vaart achter gezet. Ik dacht dat Miss Minton zei, dat u zo onhandig was met breien."

Tuppence bloosde licht. Mrs. O'Rourke had scherpe ogen. Ietwat plagend zei ze: „Ik heb in m'n leven heel wat gebreid en dat heb ik Miss Minton verteld. Maar ik geloof, dat ze graag de onderwijzeres speelt."

Iedereen lachte en was het daar mee eens. Een paar minuten later arriveerde de rest van het gezelschap en luidde de gong.

Het gesprek aan tafel kwam op spionage, een onderwerp, dat de aandacht geheel in beslag nam. Hierbij werden moppen-met een-baard weer eens verteld: van de non met de gespierde arm, van de geestelijke, die met een parachute naar beneden kwam en ongeestelijke taal bezigde, toen hij met een smak op de grond terecht kwam, van de Oostenrijkse keukenmeid, die een zend-apparaat in de schoorsteen van haar slaapkamer verborgen had en van al die dingen, die tantes en achterneven van de aanwezigen werkelijk of bijna waren overkomen.

Dit bracht het gesprek vanzelf op de activiteit van de Vijfde Colonne en op de Britse Fascisten, de Communisten, de Partij van de Vrede en de principiële tegenstanders, die het bestaan er van ontkenden.

Het was een heel normaal gesprek. Niettemin hield Tuppence onder het spreken de gezichten en het gedragingen van de aanwezigen scherp in het oog en spande zich in om een of ander woord of uitdrukking op te vangen die niet met de waarheid klopte. Maar ze hoorde niets. Sheila Perenna was de enige, die niet aan het gesprek deelnam; maar dat kon aan haar gewone zwijgzaamheid toegeschreven worden.

(Wordt vervolgd)

Duizenden trokken naar stadion om van Venezolaanse volkskunst te genieten

Oranjestad. — Niet sinds de grote Maria-manifestatie was het Wilhelminastodion zo bezet, als zondagavond. Reeds voor zes uur kwamen de eerste belangstellenden voor de tegen acht uur aangekondigde show van Venezolaanse volkskunst. Het betrof hier een geste van het Venezolaanse ministerie van arbeid, welke als bijdrage tot de vreugdevolle opening van het Arubaanse toeristenhotel de folkloristische dansgroep Coquivacoa liet overkomen.

Dit was mede te danken aan het werk van het hoofd van de Arubaanse voorlichtingsdienst, de heer Nicolas Piña, die enkele maanden geleden in opdracht van het Bestuurscollege een bezoek bracht aan Venezuela, mede om te zien op welke wijze de kulturele betrekkingen tussen dat land en Aruba kunnen worden verstevigd.

Het was niet de eerste keer, dat een dergelijke dansgroep naar hier kwam. Ongeveer zes jaar geleden genoten wij eveneens van het frisse, boeiende programma, dat door deze jeugdige amateurs (amateurs in de beste zin van het woord) werd gebracht.

Ongetwijfeld was het deze faam, die ook dit keer een enorm publiek naar het stadion trok. Het leuke was bovendien, dat het publiek dit keer een ware staalkaart van de rijk gevarieerde bevolking van ons eiland gaf. Wij zagen zowel Arubanen, als Antillianen van de andere eilanden, Surinamers, Hollanders en vreemdelingen.

Wel werd het geduld van de naar schatting meer dan 6000 belangstellenden zwaar op de proef gesteld. Met de gemoedelijkheid deze autoriteiten eigen, kwam het officiële gezelschap pas drie kwartier na het vastgestelde begintijdstip aanzetten. Al die tijd werd gewacht...... zij het, begrijpelijkerwijs, niet steeds even geduldig.

Eindelyk was het dan zo ver en moest men nog door een rijstebrijberg van redevoeringen van minister Kroon en de Venezolaanse minister dr Luis Hernando Solis heen om in het luilekkerland van de dans te belanden.

Het programma, dat door de Venezolaanse jongeren bleek het wachten ten volle waard te zijn geweest. Een en al frisse, uitbundige jeugd. Een goed voorbereid en evenwichtig programma, dat boeide en inspireerde. Het programma werd voorts opgeluisterd met enkele Arubaanse kulturele uitingen als de Trupialen onder leiding van frère Alexius, Padu Lampe en andere lokale artisten.

Al met al zeer de moeite waard, en dan vooral natuurlijk het optreden van de Venezolaanse gasten.

Het was een kultureel geschenk van de eerste orde.

Was men te laat begonnen, er moest door het uitvallen van de geluidsinstallatie bovendien te vroeg worden geëindigd.

Er was dus wel pech, maar desondanks bleef het de moeite waard en toonden de bezoekers zich na afloop zeer tevreden.

Overigens was het tegenslag wat de klok met deze Venezolaanse artisten.

Zaterdagavond bij de opening van het hotel, werd door allerlei tegenslag en tegenwerking van de Amerikaanse beroepsartisten, de show van deze Venezolaanse amateurs veel te laat gebracht, zodat toen het grootste gedeelte van de gasten reeds verdwenen was.

Wij hopen van harte, dat men de groep binnenkort nog eens naar Aruba kan halen voor een wat langer verblijf. Voorts verwachten wij, dat de heer Piña gelegenheid zal krijgen de organisatie ter hand te nemen van een Arubaanse groep, welke als bewijs van onze erkentelijkheid een tegenbezoek aan Venezuela kan brengen. Vooral onze instrumentale en vokale amateurs zijn zeker in saat een aardig en aantrekkelijk programma te brengen.

Katholiek programma Kelkboom

Oranjestad. — Zondag a.s. van half zeven tot kwart voor zeven des avonds wordt er weer een radioprogramma verzorgd door het Centro Apostolico Arubano. Onderwerp is dit keer de „geboortebeperking". Het wordt besproken in een vraaggesprek met dr. J. R. (Coco) Arends.

Geschenken van Venezolaanse gasten

Oranjestad. — Onze hooggeplaatste Venezolaanse gasten waren aangenaam getroffen, toen zij bij binnenkomst in het hotelkamers daar grote bouquetten bloemen vonden. Deze welkomstgroet was afkomstig van Mevrouw Yrausquin en mevrouw Arends.

Kort voor hun vertrek zonden de Ministers daarop een afscheidscadeau naar de dames.

Mevrouw Yrausquin ontving van de Minister van Arbeid van Venezuela een uit Venezolaans goud vervaardigde broche, ingeëgd met een parel van Margaritha.

Voorts was er een anoniem geschenk. Een zeer fraaie set voor cocktailgarnering. Echter was de naam van de afzender onbekend. Een vriendelijke geste dus van wie??

Hotel-manager CARL WOLFF neemt ontslag

Oranjestad. — De direktie van de Condado Aruba Caribbean Hotel Company maakte gisteren bekend dat manager Carl Wolff ontslag uit zijn positie heeft genomen. De heer Wolff heeft dit vrijwillig gedaan, in verband met persoonlijke (familie)redenen, die terugkeer naar de Verenigde Staten gewenst maken.

De direktie van Condado betreurt dit besluit ten zeerste, omdat het komt zo spoedig na de buitengewoon succesvolle opening van het hotel. De gemeenschap van Aruba zal nog lang en met veel genoegen terugdenken aan de grote inspanning van de heer Wolff om een uitstekende staf op te bouwen voor het hotel. Velen van deze staf werden door hem geheel opgeleid. De heer Wolff blijft verbonden aan de Condado organisatie, waar zijn talenten dienstbaar gemaakt zullen worden aan de Amerikaanse ondernemingen van het bedrijf. Binnenkort is de benoeming van een opvolger van de heer Wolff te verwachten. Tot zolang blijft de heer Albert E. Rubens, die Executive Vice president is van de Condado direktie, de zaken waarnemen.

De heer Wolff verklaarde onder meer: „Het spijt mij buitengewoon dat ik Aruba moet verlaten. De bewoners hier zijn buitengewoon vriendelijk geweest voor mevrouw Wolff en mij. Wij zullen met zeer veel genoegen terug blijven denken aan onze vriendschappelijke betrekkingen hier en wij hopen zeker in de niet te verre toekomst nog eens hier te kunnen terugkeren. Ik wil er wel de nadruk op leggen, dat ik zelf het besluit heb genomen om te vertrekken en dat dit gebeurde in de meest vriendschappelijke sfeer met de direktie van Condado, met welke ik nog vele jaren de prettige betrekkingen hoop voort te zetten".

De heer Morris de Woskiu, die het ontslag van de heer Wolff aanvaardde, zei: „Het spijt ons natuurlijk, dat wij de diensten van de heer Wolff op Aruba al zo spoedig moeten missen. De wijze waarop hij de openingsplechtigheid leidde was buitengewoon goed. Wij respekteren zijn besluit en verwachten in Amerika met veel genoegen met hem samen te werken".

Feest in Trocadero

Oranjestad. — Het eilandgebied bood de Venezolaanse artisten zondagavond na de show een gezellig samenzijn aan in Trocadero. Hier gingen de beentjes van de vloer en was (met zoveel artisten bijeen) spoedig een orkestje gevormd. Tot ongeveer twee uur duurde de pret. De gasten toonden zich zeer dankbaar, en de organisator, Nicolas Piña kreeg een ovatie.

Programma hotelfeestelijkheden over Nederlandse radio

Oranjestad. — Door Radio Kelkboom is op verzoek van Nederlandse zijde een recording gemaakt van de toespraken en showprogramma's welke werden gegeven ter gelegenheid van de officiële opening van het hotel. Curom zal deze opnamen nu monteren en het programma gaat dan naar Nederland, voor uitzending via de wereldomroep en de nationale programma's van de Radio Unie.

AGENDA ARUBA

Oranjestad. — Kantoor Amigoe. Toricellistraat 16. Tel.: 1233. Donderdag 23 juli 1959.

Bioscopen:

De Veer, 8.30 uur: „Proud Rebel". Alan Ladd, Olivia de Havilland. Alle leeftijden.

Rialto, 8.00 uur: „Prairie pioneers". Robert Livingston, Bob Steele. Alle leeftijden.

Principal, 8.00 uur: „Sjors van de Rebellenclub". Willie Veerwindt, Theo Niesten. A. l.

Aurora, 7.30 uur: „Eyes of Texas". Roy Rogers, en Trigger. 14 jaar.

Savaneta, 7.30 uur: „Ole Cuba". (Spaans) Celia Cruz, Sonora Matancera, Pototo y Filomena, Mimi Cal. 18 jaar.

Nachtdiensten Botica's:
Oranjestad: Botica Aruba. Tel: 1080
San Nicolas: Botica Central: Tel 5119

JEUGDCENTRALE „LA SALLE'
Aruba, donderdag 23 juli 1959:
Club Noord: Voetbaltraining en Junioren. 7-9 p.m. Club open.
Dakota: 6-9 p.m. Club open.
Don Bosco (San Nicolaas): Training Volleybal. 5-10 p.m. Club open.
St. Jozefbond Estrella (Santa Cruz) 5 p.m. Voetbaltraining: Hoofdklasse en Reserve. 7.30 p.m. Dominotraining voor de groten. 7.30 p.m. Vervolg ping-pong-competitie A-klasse.

Aruba, vrijdag 24 juli 1959.
Club Noord: 7-9 p.m. Club open.
Dakota: 7 p.m. Filmavond kinderen.
Don Bosco (San Nicolaas): 5-10 p.m. Club open.
St. Jozefbond Estrella (Santa Cruz) 5 p.m. Baseballtraining. 7 p.m. Vervolg ping-pong-competitie Junioren.
Paradera: 5 p.m. Training op eigen veld.

Verslag Rekenkamer 1958

Oranjestad. — In het verslag van de algemene rekenkamer, betreffende haar werkzaamheden in 1958 lezen wij onder het volgende: De begrotingsrekening 1956 is te laat ingediend. De termijn is met ruim een jaar overschreden.

De Kamer rekent er op, nu het personeel is uitgebreid dat de achterstand spoedig zal zijn ingehaald.

De Kamer constateert dat de reorganisatie van de administratie van het ontvangerskantoor met voortvarendheid ter hand werd genomen. De eerste resultaten zijn zichbaar geworden.

De Kamer constateert voorts dat bij verschillende overheidsdiensten arbeiders zijn tewerk gesteld, niet omdat zij nodig zijn voor de dienst, maar om te voorkomen, dat zij als werklozen zonder inkomen zouden staan. De kosten worden als normale bedrijfsuitgaven verantwoord. Hierdoor ontstaat het gevaar dat niet meer kan worden overzien hoe het met de werkloosheid op Aruba staat. De Kamer beveelt aan een einde aan deze toestand te maken en een speciale dienst in te stellen voor werkverschaffing.

De Kamer dringt aan op ingrijpende maatregelen om de voortdurende toename bij de achterstand bij betaling van huren voor volkswoningen te doen verdwijnen.

Eilandgebied Aruba

De Ontvanger van het Eilandgebied Aruba maakt hierbij bekend, dat de aanmaningen voor waterlevering over de maand mei 1959 op 24 juli 1959 zullen worden verzonden en dat de aanmaningskosten hiervoor vanaf 25 juli 1959 in rekening zullen worden gebracht.

Aruba, 17 juli 1959.

Robin Hood — Elinkwijk GING NIFT DOOR

Revanche-wedstrijd SURINAME—ELINKWIJK eindigt in 2 — 2 gelijkspel

Op het program van Elinkwijk stond voor gisteravond een wedstrijd tegen Robin Hood, waarbij de Surinaamse Elinkwijkers voor de ontvangende ploeg zouden uitkomen. Daar echter nog niet alle spelers van Elinkwijk hersteld waren van de griep, die de ploeg geteisterd heeft, werd besloten deze ontmoeting naar een latere datum te verschuiven. Inplaats daarvan werd een revanchewedstrijd Suriname-Elinkwijk gespeeld.

Het werd een gelijk opgaande wedstrijd en zowel de rustand: 1-1 als de eindutslag 2-2 geeft de krachtsverhouding goed weer.

Na een half uur spelen kreeg Suriname een strafschop toegewezen wegens een handsgeval in het strafschopgebied van de gasten en dit betekende een doelpunt. Twee minuten later echter was de stand weer gelijk, toen Zweers uit een bliksemsnel Utrechts offensief scoorde (1-1). Na de rust was Vonk door Uittenbosch vervangen en trad Sulzle aan in plaats van Egdom. Ook bij de Surinamers kwam een nieuwe man in het veld. Hasselbank viel voor Niekoop in. Na enkele fraaie staaltje van doelman Blyd scoorde Elinkwijk door Kruin een tweede doelpunt. In de 35ste minuut volgde de gelijkmaker door toedoen van Hasselbank.

De opstellingen waren:

Suriname: Blyd, Wellis en Wooter; Maatstaf, Breinburg en Poerwo; Foeaman, Schipper, Niekoop (Hasselbank), Wilson en Cyrill.

Elinkwijk: Kraak, van Norden en Thewis; Westers, H. Mijnals en Sparendam, F. Mijnals, van Egdom (Sulzle), Zweers, Vonk (Uittenbosch) en Kruin.

HEDENAVOND

Ter voortzetting van de kompetitie om het Curaçaos baseball-kampioenschap heeft hedenavond om acht uur in het Rifstadion de wedstrijd plaats tussen Lucky Strike en Tuborg. Lucky Strike staat momenteel op de tweede plaats op de ranglijst, terwijl Tuborg de vierde plaats bezet.

Surinaamse voetballer in Nederland in het gelijk gesteld

In het begin van dit jaar sloot het bestuur van de Bossche eerste divisieclub B.V.V. de Surinaamse speler C. Johnson, die verscheidene malen als linksachter in het eerste elftal van de Bosschenaren was uitgekomen, om morele reden van de training uit en stelde hem bovendien niet meer op, in geen enkel elftal. Tegen deze uitsluiting tekende Johnson bij de KNVB protest aan, waarop de bond een scheidsgerecht instelde om dit konflikt te behandelen. Uitspraak doende heeft het scheidsgerecht bepaald, dat BVV aan Johnson een schadevergoeding van 750 guden moet betalen. Tevens komen de kosten van het geding, ten bedrage van Nf 288.15 ten laste van de Bossche club.

Voorts is bepaald, dat BVV Johnson tot de training moet toelaten op straffe van vijf gulden voor elke keer, dat hij wordt geweigerd. Een bepaling, die echter in de praktijk van geen enkele betekenis meer is, daar het kontrakt, dat BVV met Johnson had inmiddels per 1 juli jl. is afgelopen. Johnson heeft nog geen andere vereniging en heeft het aanbod van BVV om op haar kosten terug te gaan naar Suriname afgewezen.

EEN REEEL GEVAAR

(Vervolgd van pag. 1)

onder auspiciën van Moskou werkende „centrales" in deze contreien. Daarom geeft het wel enige aanleiding tot verbazing, dat het Amerikaanse staatshoofd een bestudering van de communistische invloed voorstaat nadat de kranten de berichten over uitbreiding van de rode invloedssfeer rondbazuinden.

Het kan zijn, dat Eisenhower reeds lang heeft gewacht op een gunstig tijdstip voor zijn suggestie en nu die tijd gekomen achtte omdat toch andere brandende Caraibische kwesties op afhandeling wachtten.

Velen leden van de organisatie van Amerikaanse landen hebben al te kennen gegeven, dat zij allerminst gediend zijn van een bespreking van specifieke vraagstukken van hun land; terecht of ten onrechte beschouwen zij zulk een vorm van bemoeienis als een poging tot inmenging in binnenlandse aangelegenheden. Deze weerspannigheid schept uiteraard niet de juiste sfeer voor de voorgestelde conferentie en daarom mag men daar beslist niet al te veel van verwachten. Het zou wel eens een tweede Geneve kunnen worden....

Nu plannen in de maak zijn om de Caraibische Commissie een nieuwe as aan te meten, zou het aanbeveling verdienen het werkprogramma van het opvolgend instituut uit te breiden tot mogelijke samenwerking met de meergenoemde organisatie van Amerikaanse landen. Hiermede wordt beslist niet bedoeld, dat de leden van het nieuwe lichaam zich moeten bemoeien met de ruzietjes van hun grote broers, maar zij zullen wel op het appèl moeten verschijnen indien en zodra een beroep op hen wordt gedaan een onderzoek naar de rode invloed in dit gebied mede mogelijk te maken. Op zijn minst genomen is dat een vorm van zelfbescherming, wat in tijd van een mogelijke oorlog welda zou kunnen worden bewezen.

BALLETFILMS

Zaterdagmiddag om vier uur worden in Roxy de balletfilms wederom afgedraaid. Kaarten voor deze voorstelling zijn verkrijgbaar bij boekhandel Salas. De kaarten kosten kwartje per stuk.

Schoolvolleyball - toernooi voor de Lagere Scholen

St. Bonifacius- en St. Jozefschool sleepten uitgeloofde bekers in de wacht

Degenen, die gistermiddag eens een kijkje gingen nemen op de banen van het St. Xaveriuscollege hebben daar kunnen genieten van een echt volleyballfeest voor de jeugd.

Niet minder dan 17 teams streden om de fel begeerde bekers, die wederom geschonken worden door de Afd. Volksontw. en Opvoeding van het Bestuurskantoor.

Naar schatting 400 leerlingen met talloze onderwijzers van de deelnemende scholen moedigden hun teams aan en staken hun misprijzing of goedkeuring voor slecht en goed gespeelde ballen niet onder stoelen en banken. En als men dan daarbij nog na afloop kan zeggen, dat alles als gesmeerd liep, géén enkele wanklank te bespeuren viel en men verder kan genieten van enkele uitstekende en spannende wedstrijden, dan kunnen de organisatoren tevreden zijn en zeggen: 't was weer goed en we moeten 't gauw heralen.

Precies om half drie begonnen de wedstrijden. Iedereen was present. De schuchtere „Yell" voor 't begin van de wedstrijden ter begroeting van de tegenstander werd naarmate de middag vorderde heel wat luider en evenzo werd 't spel stukken beter, naarmate de kans op een beker groter werd.

De ploegen waren ingedeeld in zes poules waarvan 2 meisjespoules, 2 jongenspoules A-klasse, en 2 jongenspoules B-klassen.

Hieruit kwamen dan zes finalisten te voorschijn, die om de drie bekers en de drie medailles mochten strijden.

We zullen hier niet alle wedstrijden herhalen. We willen alleen vermelden dat bij de meisjes: De St. Jozefschool (Montagne) een klasse apart vormde en het verwonderde dan ook niemand dat de finale verspeeld werd tussen het A en B team van deze school. En zoals dat nu eenmaal normaal is kon het B team niet bolwerken tegende betere „zusters en verloor met 2—0. Dus 1. „St. JozefschoolA, 2. St. Jozefschool B.

Bij de jongens bleek de St. Bonifaciusschool (A en B) de beste volleyballers te hebben en met een keurige vingertechniek en zeer „harde" smashes speelden deze beide ploegen zich welverdiend in de finales. Van deze jongens zullen er later wel in de „grote" competitie terug te vinden zijn.

St. Bonifaciusschool B kreeg als tegenstander in de finale het Pauluscollege, dat ook verrassend goed speelde en dat ondanks, dat de lengte wel iets minder was dan die van de tegenstanders en daardoor de aanvalskracht minder pas in de derde set met ere de vlag streek.

De uitslag was:

St. Bonifaciusschool B - St. Pauluscollege 2—1 (15-12! 13-15 en 15-13)

In de A-klasse bleek St. Bonifaciusschool A verreweg de sterkste en met 15-3, 15-9 dus 2—0 werd de St. Antoniusschool het kind van de rekening.

Wegens verhindering van de heer De Windt van het Bestuurskantoor reikte de Eerw. Broeder Rigobertus, die ook de banen ter beschikking had gesteld en gezorgd had voor een koele dronk voor de heren scheidsrechters, de prijzen uit.

In zijn dankwoord richtte hij zich tot de jongens en meisjes voor hun keurig spel, en sportief gedrag,

tot het Bestuurscollege, voor het beschikbaar stellen van de prijzen,

tot de heren scheidsrechters voor het fluiten

en „last but not least" tot het schoolvolleiballcomité te w. dhr. Schraven en Mej. Sprockel voor de uitstekende organisatie en het vele werk dat deze beiden verrichten om deze middag tot een waar sportfeest te maken.

Met een luid applaus werd dit ten slotte door de jeugd ondersteept en konden de glunderende captains van de winnende ploegen de bekers en de eervolle verliezers hun medailles in ontvangst nemen.

BASKETBALL

Hedenavond wordt de basketballcompetitie om het kampioenschap van Curacao voortgezet. In de eerste wedstrijd komen de dames-teams van Jong Curacao en Dragons tegen elkaar uit. De tweede wedstrijd gaat tussen de herenteams van Jong Curacao en Dragons.

Televisie op Ned Antillen

(Vervog van pag. 1)

volgt worden geraamd:

Curaçao	ƒ 80.000,—
Aruba	ƒ 6.000,—
	ƒ 86.000,—

c. Voor de berekening van het nodige bedrijfskapitaal dienen allereerst de exploitatie-kosten te worden begroot. Hieronder worden deze kosten nader gespecificeerd en toegelicht; totaal geraamde exploitatie-kosten ƒ 250.000,—.

Voor een periode van 2 a 3 maanden dienen uitgaven te kunnen worden gedaan, zonder deze met ontvangsten te kunnen financiëren, zodat als bedrijfskapitaal een bedrag van rond ƒ 50.000,— aanwezig dient te zijn.

d. Aan kapitaal zal derhalve beschikbaar moeten zijn voor Aruba en Curaçao samen:

Televisiezenders compleet	ƒ 400.000
Studio's	ƒ 86.000
Bedrijfskapitaal	ƒ 50.000
	ƒ 536.000

of afgerond ƒ 550.000,—.

9. In de voorgaande becijferingen werd nog rekening gehouden met eventuele aanschaffing van reportagewagens.

Ook overigens is het begrijpelijk, dat de begrote organisatie niet definitief van opzet is. In de praktijk zal moeten blijken, wat mogelijk is en door het publiek gevraagd resp. gewaardeerd wordt.

In verband hiermede dient bij de vaststelling van het maatschappelijk kapitaal van de naamloze vennootschap ruimte te worden gelaten voor uitbreiding.

Op grond van voorafgeven becijferingen en de aangegeven noodzaak tot het hebben van enige ruimte in verband met mogelijke uitbreiding moge worden voorgesteld het maatschappelijk kapitaal van de naamloze vennootschap N.A.T.B. vast te stellen op ƒ 750.000,—, waarvan bij oprichting geplaatst en gestort dient te worden ƒ 550.000,—.

10. Welke omvang de exploitatie van de t.v. hier zal aannemen is voorlopig niet met zekerheid te zeggen. Op grond van deskundige voorlichting kan echter worden begroot, dat de minimum organisatie jaarlijks een bedrag van rond ƒ 250.000,— zal kosten en een meer volledige opzet zijnde organisatie het dubbele van dat bedrag.

Bij de minimumorganisatie ligt de nadruk vooral nog op de vertoning van films, terwijl bij de meer volledige exploitatie meer aandacht (lees kosten) besteed wordt aan de „live shows" welke naast honorering van talenten een veel omvangrijkere bediening vereisen.

Beginnende met — voornamelijk — filmvoorstellingen zal zeer waarschijnlijk de verdere ontwikkeling zo zijn, dat eerst plaatselijke krachten gratis of voor een geringe vergoeding eenvoudige „live shows" zullen gaan geven.

Langzamerhand zal de kwaliteit gaan toenemen, waardoor de kosten zullen stijgen. Tenslotte zullen de kosten op een zeker niveau tot rust komen. Hoe hoog dat niveau zal zijn is uiteraard moeilijk met zekerheid te zeggen. De schatting van deskundigen komt op pl.m. ƒ 500.000,— te staan.

Een enigszins volledige exploitatie zal — naar verwacht kan worden — in ongeveer 5 jaren tijds zijn bereikt. Uitgaande van een bedrag aan exploitatie-kosten ad ƒ 250.00,— voor het eerste jaar, kan derhalve een jaarlijkse kosten toename van rond ƒ 30.000,— tot ƒ 50.000,— worden verwacht tot tenslotte een zeker rustpunt zal zijn bereikt.

(Wordt vervolgd)

OPROEPING

tot het houden van een openbare vergadering van de Eilandraad van het Eilandgebied Curaçao, op vrijdag 24 juli 1959 des namiddags om 8 uur in de vergaderzaal van de Nederlandse Antillen.

AGENDA:

1. Ingekomen stukken.
2. Goedkeuring geloofsbrieven van de heren Ph. J. Evert en G. E. A. Booi.
3. Verdeling van de Eilandraad in Afdelingen.
4. Benoeming leden Commissie van Overleg ex artikel van het Reglement van Orde.
5. Voordracht tot benoeming lid Commissie inzake huurauto's en lid Commissie inzake autobusdiensten.
6. Benoeming leden van de Beroepscommissie uit de Eilandraad inzake intrekking huurauto- en autobusvergunningen.

De wnd. Gezaghebber,
W. G. DE HASETH.

Internatinaal Boksnieuws

De Amerikaanse zwaargewicht Eddy Machen, die eind verleden jaar op knock-out in de eerste ronde verloor van de huidige wereldkampioen Ingemar Johansson, heeft gisteravond in Portland door technische k.o. in de zesde ronde gewonnen van de uit Mexico afkomstige, maar in Amerika wonende Ruben Vargas.

Voordat de scheidsrechter het gevecht staakte, was Vargas reeds tweemaal neer geweest om telkens weer op de been te komen. Machen was technisch veruit superieur. Reeds eerder, in mei j.l. hadden beiden te San Francisco tegenover elkaar gestaan. Machen won toen met klein puntenverschil.

Johansson tegen Harris?

Er doen thans geruchten de ronde, dat de zwaargewicht wereldkampioen Ingemar Johansson zijn titel dit jaar zal verdedigen de Amerikaan Roy Harris, indien Floyd Patterson, die recht heeft op een revanche binnen negentig dagen, nog niet hersteld is van de gevolgen van de titelstrijd tegen de Zweed. Patterson is nog steeds niet begonnen met trainen terwijl Johansson, die onlangs in Zweden is teruggekeerd, zich reeds op het komend titelgevecht voorbereidt. Een wedstrijd tussen Roy Harris en Johansson zou weinig interessant zijn. Veel meer belangstelling zal er bestaan voor een revanche tussen Patterson en Johansson.

Moore — Durelle uitgesteld

De wedstrijd om de zwaargewichttitel tussen Archie Moore en Yvon Durelle is zoals wij reeds gisteren meldden- uitgesteld.

Het gevecht had op 29 juli aanstaande moeten plaatshebben.

De echtgenote van Archie Moore, werd maandag j.l. geopereerd. Naar de dokter verklaarde is haar toestand kritiek, reden waarom Moore zich genoodzaakt zag het gevecht te verdagen.

Harold Gomes wint wereldtitel

Harold Gomes legde eergisteravond beslag op de junioren vedergewichttitel door Paul Jorgenson op punten te verslaan in een gevecht over vijftien ronden. De laatste kampioen in deze categorie was Sandy Saddler, die de juniorentitel in 1949 won. Vanaf dat jaar werd er niet meer om gebokst.

Gomes is 25 jaar oud. In de elf ronde ging hij driemaal neer, doch wist door superieur boksen in de overige ronden een unanieme puntenzege te boeken.

VOETBALPOOL

Voor de wedstrijd van aanstaande tussen de Nederlandse eredivisieclub Elinkwijk en de Curaçaose kampioen heeft de C.V.B. een pool uitgeschreven, waarbij een minimum van duizend gulden kan worden gewonnen. De pool zal er toe bijdragen de interesse deze ontmoeting te verhogen. Poolformulieren à ƒ 1,25 verkrijgbaar bij: S.E.L. Maduro and Sons, longh's Sporthuizen, Bar 88, creation Park, club J. P. F. de redaktie van de „Amigoe di Curaçao".

De eeuwige vrijgezel van het diplomatieke leven in Bonn, minister Von Brentano, waande zich tijdens het wijnfeest in Heppenheim als de orkestleider van het wereldgebeuren. Het is nu maar te hopen, dat de kater niet al te rigoreus werkt voor minister Von Brentano.